

Дела светих апостола Писао их свети апостол и јеванђелиста Лука

Увод. Христово вазнесење. Матија изабран за апостола.

¹ Прву сам ти књигу написао о свему, о Теофиле, што поче Исус творити и учити

² до дана кад се узнесе, пошто Духом Светим заповеди апостолима које изабра,

³ пред којима и по страдању свом показа себе жива многим и истинитим знацима, и јавља им се четрдесет дана, и говори о царству Божјем.

⁴ И сабравши их заповеди им да не иду из Јерусалима, него да чекају обећање Очево, **које чусте, рече, од мене;**

⁵ **јер је Јован крстио водом, а ви ћете се крстити Духом Светим не дуго после ових дана.**

⁶ А они онда који заједно беху, питаху Га говорећи: Господе! Хоћеш ли сад начинити царство Израилјево?

⁷ А Он им рече: **Није ваше знати времена и лета које Отац задржа у својој власти;**

⁸ **него ћете примити силу кад сиђе Дух Свети на вас; и бићете ми сведоци у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље.**

⁹ И ово рекавши видеше они где се подиже и однесе Га облак из очију њихових.

¹⁰ И кад гледаху за Њим где иде на небо, гле, два човека стадоше пред њима у белим хаљинама,

¹¹ који и рекоше: Људи Галилејци! Шта стојите и гледате на небо? Овај Исус који се од вас узе на небо тако ће доћи као што видесте да иде на небо.

¹² Тада се вратише у Јерусалим с горе која се зове маслинска, која је близу Јерусалима један суботни дан хода.

¹³ И кад уђоше попеше се у собу где стајаху Петар и Јаков и Јован и Андрија, Филип и Тома, Вартоломије и Матеј, Јаков Алфејев и Симон Зилот, и Јуда Јаковљев.

¹⁴ Ови сви једнодушно беху једнако на молитви и у мољењу са женама, и с Маријом матером Исусовом и браћом Његовом.

¹⁵ И у дане оне уставши Петар између ученика рече (а беше народа заједно око сто двадесет имена):

¹⁶ Људи браћо! Требало је да се изврши оно писмо што прорече Дух Свети устима Давидовим за Јуду који беше пред онима што ухватише Исуса;

¹⁷ јер се бројаше с нама, и беше примио део ове службе.

¹⁸ Он дакле стече њиву од плате неправедне, и обесивши се пуче по среди, и изасу се сва утроба његова.

¹⁹ И постаде знано свима који живе у Јерусалиму да ће се та њива прозвати њиховим језиком Акелдама, које значи њива крвна.

²⁰ Јер се пише у књизи псалтиру:

Да буде двор његов пуст,
и да не буде никога ко би живео у њему,

и:

Владичанство његово да прими други.

²¹ Треба дакле од ових људи који су били с нама за све време како међу нас уђе и изиђе Господ Исус,

²² почевши од крштења Јовановог до дана кад се узе од нас, да буде с нама сведок Његовог васкрсења један од ових.

²³ И поставише двојицу, Јосифа који се зваше Варсава презименом Јуст, и Матија.

²⁴ И помоливши се Богу рекоше: Ти, Господе! Који познајеш срца свих, покажи једног од ове двојице кога си изабрао,

²⁵ да прими део ове службе и апостолства, из кога испадне Јуда да иде на место своје.

²⁶ И бацише коцке за њих, и паде коцка на Матија и примише га међу једанаест апостола.

2

Силазак Светог Духа. Петрова проповед о Исусу Месији. Заједница у Јерусалиму.

¹ И кад се наврши педесет дана беху заједно сви апостоли једнодушно.

² И уједанпут постаде хука с неба као дување силног ветра, и напуни сву кућу где сеђаху;

³ и показаше им се раздељени језици као огњени; и седе по један на сваког од њих.

⁴ И напунише се сви Духа Светог, и стадоше говорити другим језицима, као што им Дух даваше те говораху.

⁵ А у Јерусалиму стајаху Јевреји људи побожни из сваког народа који је под небом.

⁶ А кад постаде овај глас, скупи се народ, и смете се: јер сваки од њих слушахе где они говоре његовим језиком.

⁷ И дивљаху се и чуђаху се говорећи један другом: Нису ли ово све Галилејци што говоре?

⁸ Па како ми чујемо сваки свој језик у коме смо се родили?

⁹ Парћани, и Миђани, и Еламљани, и који смо из Месопотамије, и из Јудеје и Кападокије, и из Понта и Азије,

¹⁰ и из Фригије и Памфилије, из Мисира и крајева ливијских код Кирине, и путници из Рима, и Јудејци и дошљаци,

¹¹ Крићани и Арапи, чујемо где они говоре нашим језицима величине Божје.

¹² И дивљаху се сви и не могаху се начудити говорећи један другом: Шта ће дакле ово бити?

¹³ А други подсмевајући се говораху: Накитили су се вина.

¹⁴ А Петар стаде са једанаесторицом и подиже глас свој и рече им: Људи Јудејци и ви сви који живите у Јерусалиму! Ово да вам је на знање, и чујте речи моје.

¹⁵ Јер ови нису пијани као што ви мислите, јер је тек трећи сат дана;

¹⁶ него је ово оно што каза пророк Јоило:

¹⁷ И биће у последње дане,
говори Господ,

излићу од Духа свог на свако тело,

и прорећи ће синови ваши и кћери ваше,

и младићи ваши видеће утваре

и старци ваши сниће снове;

- 18 Јер ћу на слуге своје и на слушкиње своје
у те дане излити од Духа свог,
и прорећи ће.
- 19 И даћу чудеса горе на небу
и знаке доле на земљи:
крв и огањ и пушење дима.
- 20 Сунце ће се претворити у таму
и месец у крв
пре него дође велики и славни дан Господњи.
- 21 И биће да ће се сваки спасти који призове име
Господње.

22 Људи Израилци! Послушајте речи ове:
Исуса Назарећанина, човека од Бога потврђеног
међу вама силама и чудесима и знацима које
учини Бог преко Њега међу вама, као што и сами
знате,

23 овог одређеним саветом и промислом
Божјим предана примивши, преко руку безаконика
приковасте и убисте;

24 ког Бог подиже, разрешивши везе смртне, као
што не беше могуће да Га оне држе.

25 Јер Давид говори за Њега:

Господа једнако гледах пред собом:
јер је с десне стране мене,
да се не помакнем;

26 Зато се развесели срце моје,
и обрадова се језик мој,
па још и тело моје почиваће у нади;

27 Јер нећеш оставити душу моју у паклу,
нити ћеш дати да Светац Твој види труљење.

28 Показао си ми путеве живота:
напунићеш ме весеља с лицем својим.

²⁹ Људи браћо! Нека је слободно казати вам управо за старешину Давида да и умре, и укопан би, и гроб је његов међу нама до овог дана.

³⁰ Пророк дакле будући, и знајући да му се Бог клетвом кле од рода бедара његових по телу подигнути Христа, и посадити Га на престолу његовом,

³¹ предвидевши говори за васкрсење Христово да се не остави душа Његова у паклу, ни тело Његово виде труљење.

³² Овог Исуса васкрсе Бог, чему смо ми сви сведоци.

³³ Десницом дакле Божјом подиже се, и обећање Светог Духа примивши од Оца, изли ово што ви сад видите и чујете.

³⁴ Јер Давид не изиђе на небеса, него сам говори:

Рече Господ Господу мом:

Седи мени с десне стране,

³⁵ Док положим непријатеље Твоје подножје ногама Твојим.

³⁶ Тврдо дакле нека зна сав дом Израилъев да је и Господом и Христом Бог учинио овог Исуса кога ви распесте.

³⁷ А кад чуше, ражали им се у срцу, и рекоше Петру и осталим апостолима: Шта ћемо чинити, људи браћо?

³⁸ А Петар им рече: Покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење греха; и примићете дар Светог Духа;

³⁹ јер је за вас обећање и за децу вашу, и за све далеке које ће год дозвати Господ Бог наш.

⁴⁰ И другим многим речима сведочаше, и мољаше их говорећи: Спасите се од овог поквареног рода.

⁴¹ Који дакле радо примише реч његову крстише се; и пристаде у тај дан око три хиљаде душа.

⁴² И осташе једнако у науци апостолској, и у заједници, и у ломљењу хлеба, и у молитвама.

⁴³ И уђе страх у сваку душу; јер апостоли чинише многа чудеса и знаке у Јерусалиму.

⁴⁴ А сви који вероваше беху заједно, и имаху све заједно.

⁴⁵ И течевину и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше.

⁴⁶ И сваки дан беху једнако једнодушно у цркви, и ломљаху хлеб по кућама, и примаху храну с радошћу и у простоти срца,

⁴⁷ хвалећи Бога, и имајући милост у свију људи. А Господ сваки дан умножаваше друштво оних који се спасаваху.

3

Чудесно исцељење хромог. Сведочанство Петрово о Исусу Христу и позив на покајање.

¹ А Петар и Јован иђаху заједно горе у цркву на молитву у девети сат.

² И беше један човек хром од утробе матере своје, ког ношаху и сваки дан метаху пред врата црквена која се зову Красна да проси милостињу од људи који улазе у цркву;

³ који видевши Петра и Јована да хоће да уђу у цркву прошаше милостињу.

⁴ А Петар погледавши на њ с Јованом, рече: Погледај на нас.

⁵ А он гледаше у њих мислећи да ће му они шта дати.

⁶ А Петар рече: Сребра и злата нема у мене, него шта имам ово ти дајем: у име Исуса Христа Назарећанина устани и ходи.

⁷ И узе га за десницу и подиже. И одмах се утврдише његова стопала и глежњи.

⁸ И скочивши устаде, и хођаше, и уђе с њима у цркву идући и скачући и хвалећи Бога.

⁹ И видеше га сви људи где иде и хвали Бога.

¹⁰ А знаху га да онај беше што милостиње ради сеђаше код Красних врата црквених, и напунише се чуда и страха за то што би од њега.

¹¹ А кад се исцељени хроми држаше Петра и Јована, навалише к њима сви људи у трем, који се зваше Соломунов, и чуђаху се.

¹² А кад виде Петар, одговараше људима: Људи Израилџи! Што се чудите овоме? Или шта гледате на нас, као да смо својом силом или побожношћу учинили да он иде?

¹³ Бог Авраамов и Исаков и Јаковљев, Бог отаца наших, прослави Сина свог Исуса, ког ви предадосте и одрекосте Га се пред лицем Пилатовим кад он суди да Га пусти.

¹⁴ А ви Свеца и Праведника одрекосте се, и испросисте човека крвника да вам поклони;

¹⁵ а Начелника живота убисте, кога Бог васкрсе из мртвих, чему смо ми сведоци.

¹⁶ И за веру имена Његовог, овога ког видите и познајете, утврди име Његово; и вера која је кроза Њ даде му цело здравље ово пред свима вама.

¹⁷ И сад, браћо, знам да из незнања оно учинисте, као и кнезови ваши.

¹⁸ А Бог како унапред јави устима свих пророка својих да ће Христос пострадали, изврши тако.

¹⁹ Покајте се дакле, и обратите се да се очистите од греха својих, да дођу времена одмарања од лица Господњег,

²⁰ и да пошаље унапред нареченог вам Христа Исуса,

²¹ ког ваља дакле небо да прими до оног времена кад се све поправи, што Бог говори устима свих светих пророка својих од постања света.

²² Мојсије дакле очевима нашим рече: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене; њега послушајте у свему што вам каже.

²³ И биће да ће се свака душа која не послуша тог пророка истребити из народа.

²⁴ А и сви пророци од Самуила и потом колико их год говори, и за ове дане јављаше.

²⁵ Ви сте синови пророка и завета који учини Бог с очевима вашим говорећи Аврааму: и у семену твом благословиће се сви народи на земљи.

²⁶ Вама најпре Бог подиже Сина свог Исуса, и посла Га да вас благосиља да се сваки од вас обрати од пакости својих.

4

Петар и Јован у затвору. Њихова исповест пред Синедрионом и ослобођење. Молитва верних. Једно срце и једна душа.

¹ А кад они говораху народу, најбоље на њих свештеници и војвода црквени и садукееји;

² и расрдише се, што они уче људе и јављају у Исусу васкрсење из мртвих.

³ И дигоше на њих руке, и метнуше их у затвор до ујутру: јер већ беше вече.

⁴ А од оних који слушаху реч многи вероваше, и постаде број људи око пет хиљада.

⁵ А кад би ујутру, скупише се кнезови њихови и старешине и књижевници у Јерусалим,

⁶ а Ана поглавар свештенички и Кајафа и Јован и Александар и колико их год беше од рода свештеничког;

⁷ и метнувши их на средину питаху: Каквом силом или у чије име учинисте ви ово?

⁸ Тада Петар напунивши се Духа Светог рече им: Кнезови народни и старешине Израилеве!

⁹ Ако нас данас питате за добро дело које учинисмо болесном човеку те он оздрави:

¹⁰ Да је на знање свима вама и свему народу Израилевом да у име Исуса Христа Назарећанина, ког ви распесте, ког Бог подиже из мртвих, стоји овај пред вама здрав.

¹¹ Ово је камен који ви зидари одбацисте, а постаде глава од угла: и нема ни у једном другом спасења;

¹² јер нема другог имена под небом даног људима којим би се ми могли спасти.

¹³ А кад видеше слободу Петрову и Јованову, и знајући да су људи некњижевни и прости, дивљаху се, и знаху их да беху с Исусом.

¹⁴ А видећи исцељеног човека где с њима стоји не могаху ништа противу рећи.

¹⁵ Онда им заповедише да изиђу напоље из савета, па питаху један другог

¹⁶ говорећи: Шта ћете чинити овим људима? Јер велики знак што учинише они познат је свима који живе у Јерусалиму, и не можемо одрећи;

¹⁷ али да се даље не разилази по народу, да им оштро запретимо да више не говоре за име ово никоме.

¹⁸ И дозавши их заповедише им да ништа не спомињу нити да уче у име Исусово.

¹⁹ Петар и Јован одговарајући рекоше им: Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо неголи Бога?

²⁰ Јер ми не можемо не говорити шта видесмо и чусмо.

²¹ А они запретивши им пустише их, не нашавши ништа како би их мучили, народа ради; јер сви хваљаху Бога за оно што се беше догодило.

²² Јер оном човеку беше више од четрдесет година на коме се догоди ово чудо здравља.

²³ А кад их отпустише, дођоше к својима, и јавише им шта рекоше главари свештенички и старешине.

²⁴ А они кад чуше, једнодушно подигоше глас к Богу и рекоше: Господе Боже, Ти који си створио небо и земљу и море и све што је у њима;

²⁵ који устима Давида слуге свог рече:

Зашто се буне незнабошци,
и народи измишљају празне речи?

²⁶ Састаше се цареви земаљски,
и кнезови се сабраше уједно
на Господа и на Христа Његовог.

²⁷ Заиста се сабраше у овом граду на светог Сина Твог Исуса, ког си помазао, Ирод и понтијски Пилат с незнабошцима и с народом Израилевим,

²⁸ да учине шта рука Твоја и савет Твој напред одреди да буде.

²⁹ И сад Господе! Погледај на њихове претње, и дај слугама својим да говоре са сваком слободом реч Твоју;

³⁰ и пружај руку своју на исцељивање и да знаци и чудеса буду именом светог Сина Твог Исуса.

³¹ И пошто се они помолише Богу затресе се место где беху сабрани, и напунише се сви Духа Светог, и говораху реч Божју са слободом.

³² А у народа који верова беше једно срце и једна душа; и ниједан не говораше за имање своје да је његово, него им све беше заједничко.

³³ И апостоли с великом силом сведочаху за васкрсење Господа Исуса Христа; и благодат велика беше на свима њима:

³⁴ Јер ниједан међу њима не беше сиромашан, јер колико их год беше који имаху њиве или куће, продаваху и доношаху новце што узимаху зато,

³⁵ и метаху пред ноге апостолима; и даваше се свакоме као што ко требаше.

³⁶ А Јосија, прозвани од апостола Варнава, које значи Син утехе, Левит родом из Кипра,

³⁷ он имаше њиву, и продавши је донесе новце и метну апостолима пред ноге.

5

Ананија и Сапфира. Апостоли у затвору и њихово спасење. Гамалилов савет.

¹ А један човек, по имену Ананија, са женом својом Сапфиром продаде њиву,

² и сакри од новаца са знањем и жене своје, и донесавши један део метну апостолима пред ноге.

³ А Петар рече: Ананија! Зашто напуни сотона срце твоје да слажеш Духу Светоме и сакријеш од новаца што узео за њиву?

⁴ Кад је била у тебе не беше ли твоја? И кад је продаде не беше ли у твојој власти? Зашто си дакле такву ствар метнуо у срце своје? Људима ниси слагао него Богу.

⁵ А кад чу Ананија речи ове паде и издахну; и уђе велики страх у све који слушаху ово.

⁶ А момци ушавши узеше га и изнесоше те закопаше.

⁷ А кад прође око три сата, уђе и жена његова не знајући шта је било.

⁸ А Петар јој одговори: Кажи ми јесте ли за толико дали њиву? А она рече: Да, за толико.

⁹ А Петар јој рече: Зашто се договористе да искушате Духа Господњег? Гле ноге оних који твог мужа закопаше пред вратима су, и изнеће те.

¹⁰ И одмах падну пред ногама његовим и издахну. А момци ушавши нађоше је мртву и изнесоше је и закопаше код мужа њена.

¹¹ И уђе велики страх у сву цркву и у све који чуше ово.

¹² А рукама апостолским учинише се многи знаци и чудеса међу щудима; и беху сви једнодушно у трему Соломуновом.

¹³ А од осталих нико не смејаше приступити њима; него их хваљаше народ.

¹⁴ А све више пристајаху они који вероваху Господа, мноштво щуди и жена,

¹⁵ тако да и по улицама изношаху болеснике и метаху на постељама и на носилима, да би кад прође Петар барем сенка његова осенила кога од њих.

16 А долажаху многи и из околних градова у Јерусалим, и доношаху болеснике и које мучаху нечисти духови; и сви оздрављаху.

17 Али устаде поглавар свештенички и сви који беху с њим, од јереси садукејске, и напунише се зависти,

18 и дигоше руке своје на апостоле, и метнуше их у општи затвор.

19 А анђео Господњи отвори ноћу врата тамничка, и изведавши их рече:

20 Идите и станите у цркви те говорите народу све речи овог живота.

21 А кад они чуше, уђоше ујутру у цркву, и учаху.

А кад дође поглавар свештенички и који беху с њим, сазвахе сабор и све старешине од синова Израилевих, и послаше у тамницу да их доведу.

22 А кад слуге отидоше, не нађоше их у тамници; онда се вратише и јавише им

23 говорећи: Тамницу нађосмо закључану са сваком тврђом и чуваре где стоје пред вратима; али кад отворисмо, унутра ниједног не нађосмо.

24 А кад чуше ове речи поглавар свештенички и војвода црквени и остали главари свештенички, не могаху им се начудити шта би то сад било.

25 А неко дође и јави им говорећи: Ено они људи што их бацисте у тамницу, стоје у цркви и уче народ.

26 Тада отиде војвода с момцима и доведе их не на силу: јер се бојаху народа да их не побије камењем.

27 А кад их доведоше, поставише их пред сабор, и запита их поглавар свештенички говорећи:

28 Не запрети смо ли вам оштро да не учите у ово име? И гле, напунисте Јерусалим својом науком, и хоћете да баците на нас крв овог човека.

29 А Петар и апостоли одговарајућу рекоше: Већма се треба Богу покоравати неголи људима.

30 Бог отаца наших подиже Исуса, ког ви убисте обесивши на дрво.

31 Овог Бог десницом својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израилју покајање и опроштење греха.

32 И ми смо Његови сведоци ових речи и Дух Свети ког Бог даде онима који се Њему поковавају.

33 А кад они чуше врло се расрдише, и мишљаху да их побију.

34 Али онда устаде у скупштини један фарисеј по имену Гамалиило, законик, поштован од свега народа, и заповеди да апостоли мало изиђу напоље,

35 па рече њима: Људи Израилјци! Гледајте добро за ове људе шта ћете чинити;

36 јер пре ових дана уста Тевда, говорећи да је он нешто, за којим пристаде људи на број око четири стотине; он би убијен, и сви који га слушаху разиђоше се и пропадоше.

37 Потом уста Јуда Галилејац, у дане преписа, и одвуче доста људи за собом; и он погибе, и сви који га слушаху разасуше се.

38 И сад вам кажем: прођите се ових људи и оставите их; јер ако буде од људи овај савет или ово дело, поквариће се.

39 Ако ли је од Бога, не можете га покварити, да се како не нађете као богоборци.

40 Онда га послушаше, и дозвавши апостоле

избише их, и запретише им да не говоре у име Исусово, и отпустише их.

⁴¹ А они онда отидоше од сабора радујући се што се удостојише примити срамоту за име Господа Исуса.

⁴² А сваки дан у цркви и по кућама не престајаху учити и проповедати јеванђеље о Исусу Христу.

6

Избор седморице за дељење хране. Заједница расте. Стефан оптужен.

¹ А у ове дане, кад се умножише ученици, подигоше Грци вику на Јевреје што се њихове удовице заборављаху кад се делише храна сваки дан.

² Онда дванаесторица дозавши мноштво ученика, рекоше: Није прилично нама да оставимо реч Божју па да служимо око трпеза.

³ Нађите дакле, браћо, међу собом седам поштених људи, пуних Духа Светог и премудрости, које ћемо поставити над овим послом.

⁴ А ми ћемо у молитви и у служби речи остати.

⁵ И ова реч би угодна свему народу. И изабраше Стефана, човека напуњена вере и Духа Светог, и Филипа, и Прохора, и Никанора, и Тимона, и Пармена, и Николу покрштењака из Антиохије.

⁶ Ове поставише пред апостоле и они помоливши се Богу метнуше руке на њих.

⁷ И реч Божја растијаше, и множаше се врло број ученика у Јерусалиму. И свештеници многи поковаху се вери.

⁸ А Стефан пун вере и силе чињаше знаке и чудеса велика међу људима.

⁹ Тада усташе неки из зборнице која се зове ливерџанска и кириначка и александријска и оних који беху из Киликије и Азије, и препираху се са Стефаном.

¹⁰ И не могаху противу стати премудрости и Духу којим говораше.

¹¹ Тада подговорише људе те казаше: Чусмо га где хули на Мојсија и на Бога.

¹² И побунише народ и старешине и књижевнике, и нападоше и ухватише га, и доведоше га на сабор.

¹³ И изведоше лажне сведоке који говораху: Овај човек не престаје хулити на ово свето место и на закон.

¹⁴ Јер га чусмо где говори: Овај Исус Назарећанин развалиће ово место, и измениће обичаје које нам остави Мојсије.

¹⁵ И погледавши на њ сви који сеђаху на сабору видеше лице његово као лице анђела.

7

Проповед првог мученика Стефана. Виђење и смрт.

¹ А поглавар свештенички рече: Је ли дакле тако?

² А он рече:

Људи браћо и оци! Послушајте. Бог славе јави се оцу нашем Аврааму кад беше у Месопотамији, пре него се досели у Харан,

³ и рече му: Изиђи из земље своје и од рода свог и из дома оца свог, и дођи у земљу коју ћу ти ја показати.

⁴ Тада изиђе из земље халдејске, и досели се у Харан; и оданде, по смрти оца његовог, пресели га у ову земљу у којој ви сад живите.

⁵ И не даде му наследство у њој ни стопе; и обрече му је дати у држање и семену његовом после њега, док он још немаше детета.

⁶ Али Бог рече овако: Семе твоје биће дошљаци у земљи туђој, и натераће га да служи, и мучиће га четири стотине година.

⁷ И народу коме ће служити ја ћу судити, рече Бог; и потом ће изићи, и служиће мени на овоме месту.

⁸ И даде му завет обрезања, и тако роди Исака, и обреза га у осми дан; и Исак Јакова, и Јаков дванаест старешина.

⁹ И старешине завиђаху Јосифу, и продадоше га у Мисир; и Бог беше с њим.

¹⁰ И избави га од свих његових невоља, и даде му милост и премудрост пред Фараоном царем мисирским, и постави га поглаваром над Мисиром и над свим домом својим.

¹¹ А дође глад на сву земљу мисирску и хананску и невоља велика, и не налажаху хране оци наши.

¹² А Јаков чувши да има пшенице у Мисиру посла најпре оце наше.

¹³ И кад дођоше други пут, познаше Јосифа браћа његова, и род Јосифов поста познат Фараону.

¹⁴ А Јосиф посла и дозво оца свог Јакова и сву родбину своју, седамдесет и пет душа.

¹⁵ И Јаков сиђе у Мисир, и умре, он и очеви наши.

¹⁶ И пренесоше их у Сихем, и метнуше у гроб који купи Авраам за новце од синова Еморових у Сихему.

¹⁷ И кад се приближи време обећања за које се Бог закле Аврааму, народ се народи и умножи у Мисиру,

¹⁸ док наста други цар у Мисиру, који не знаше Јосифа.

¹⁹ Овај намисли зло за наш род, измучи оце наше да своју децу бацаху да не живе.

²⁰ У то се време роди Мојсије, и беше Богу угодан, и би три месеца храњен у кући оца свог.

²¹ А кад га избацише, узе га кћи Фараонова, и одгаји га себи за сина.

²² И научи се Мојсије свој премудрости мисирској, и беше силан у речима и у делима.

²³ А кад му се навршиваше четрдесет година, дође му на ум да обиђе браћу своју, синове Израилјеве.

²⁴ И видевши једном где се чини неправда, поможе, и покаја оног што му се чињаше неправда, и уби Мисирца.

²⁵ Мишљаше пак да браћа његова разумеју да Бог његовом руком њима спасење даде: али они не разумеше.

²⁶ А сутрадан дође међу такве који се беху свадили, и мираше их говорећи: Људи, ви сте браћа, зашто чините неправду један другом?

²⁷ А онај што чињаше неправду ближњему укори га говорећи: Ко је тебе поставио кнезом и судијом над нама?

²⁸ Или и мене хоћеш да убијеш као што си јуче убио Мисирца?

²⁹ А Мојсије побеже од ове речи, и поста дошљак у земљи мадијанској, где роди два сина.

³⁰ И кад се наврши четрдесет година, јави му се у пустињи горе синајске анђео Господњи у пламену огњеном у купини.

³¹ А кад Мојсије виде, дивљаше се утвари. А кад он приступи да види, би глас Господњи к њему:

³² Ја сам Бог отаца твојих, Бог Авраамов и Бог Исаков и Бог Јаковљев. А Мојсије се беше уздрхтао и не смеше да погледа.

³³ А Господ му рече: Изуј обућу своју са својих ногу: јер је место на коме стојиш света земља.

³⁴ Ја добро видех муку свог народа који је у Мисиру, и чух њихово уздисање, и сиђох да их избавим: и сад ходи да те пошаљем у Мисир.

³⁵ Овог Мојсија, ког укорише рекавши: Ко те постави кнезом и судијом? Овог Бог за кнеза и избавитеља посла руком анђела који му се јави у купини.

³⁶ Овај их изведе учинивши чудеса и знаке у земљи мисирској и у Црвеном Мору и у пустињи четрдесет година.

³⁷ Ово је Мојсије који каза синовима Израилъевим: Господ Бог ваш подигнуће вам пророка из ваше браће, као мене: њега послушајте.

³⁸ Ово је онај што беше у цркви у пустињи с анђелом, који му говори на гори синајској, и с оцима нашим; који прими речи живе да их нама да;

³⁹ ког не хтеше послушати оци наши, него га одбацише, и окренуше се срцем својим у Мисир,

⁴⁰ рекавши Арону: Начини нам богове који ће ићи пред нама, јер овом Мојсију, који нас изведе из земље мисирске, не знамо шта би.

⁴¹ И тада начинише теле, и принесосе жртву идолу, и радоваху се рукотворини својој.

⁴² А Бог се окрену од њих, и предаде их да служе војницима небеским, као што је писано у књизи пророка:

Еда заклања и жртве принесосте ми

на четрдесет година у пустињи,
доме Израилјев?

43 И примисте чадор Молохов,
и звезду бога свог Ремфана,
кипове које начинисте да им се молите;
и преселићу вас даље од Вавилона.

44 Очеви наши имаху чадор сведочанства у
пустињи, као што заповеди Онај који говори
Мојсију да га начини по оној прилици као што га
виде;

45 који и примише очеви наши и донесоше с
Исусом Навином у земљу незнабожаца, које отури
Бог испред лица наших отаца, тја до Давида,

46 који нађе милост у Бога, и измоли да нађе
место Богу Јаковљевом.

47 А Соломун Му начини кућу.

48 Али највиши не живи у рукотвореним црквама,
као што говори пророк:

49 Небо је мени престо
а земља подножје ногама мојим:
како ћете ми кућу сазидати?
Говори Господ;
или које је место за моје почивање?

50 Не створи ли рука моја све ово?

51 Тврдоврати и необрезаних срца и ушију! Ви
се једнако противите Духу Светоме; како ваши оци
тако и ви.

52 Ког од пророка не протераше оци ваши?
И побише оне који унапред јавише за долазак
праведника, ког ви сад издајници и крвници
постадоше;

⁵³ који примисте закон наредбом анђеоском, и не одржасте.

⁵⁴ Кад ово чуше, расрдише се врло у срцима својим, и шкргутаху зубима на њ.

⁵⁵ А Стефан будући пун Духа Светог погледа на небо и виде славу Божју и Исуса где стоји с десне стране Богу;

⁵⁶ и рече: Ево видим небеса отворена и Сина човечијег где стоји с десне стране Богу.

⁵⁷ А они повикавши гласно затискиваху уши своје, и навалише једнодушно на њ.

⁵⁸ И изведавши га из града стадоше га засипати камењем, и сведоци хаљине своје метнуше код ногу младића по имену Савла.

⁵⁹ И засипаху камењем Стефана, који се мољаше Богу и говораше: Господе Исусе! Прими дух мој.

⁶⁰ Онда клече на колена и повика гласно: Господе! Не прими им ово за грех. И ово рекавши умре.

8

Савле гони хришћане. Филип проповеда у Самарији. Симон врачар. Обраћање царичиног благајника из Етиопије.

¹ Савле пак беше пристао на његову смрт.

А у тај дан постаде велико гоњење на цркву јерусалимску, и сви се расејаше по крајевима јудејским и самаријским осим апостола.

² А људи побожни укопаше Стефана и велики плач учинише над њим.

³ А Савле досађиваше цркви, јер иђаше по кућама, и вуцијаше људе и жене те предаваше у тамницу.

⁴ А они што се беху расејали пролажаху проповедајући реч.

⁵ А Филип сишавши у град самаријски проповедаше им Христа.

⁶ А народ пажаше једнодушно на оно што говораше Филип, слушајући и гледајући знаке које чињаше:

⁷ Јер духови нечисти с великом виком излажаху из многих у којима беху, и многи узети и хроми оздравише.

⁸ И би велика радост у граду оном.

⁹ А беше један човек, по имену Симон, који пре чараше у граду и довођаше у чудо народ самаријски, говорећи да је он нешто велико;

¹⁰ на ког гледаху сви, и мало и велико, говорећи: Ово је велика сила Божја.

¹¹ А зато гледаху на њега што их много времена чинима удивљаваше.

¹² Кад пак вероваше Филипу који проповедаше јеванђеље о царству Божјем, и о имену Исуса Христа, крштаваху се и људи и жене.

¹³ Тада и Симон верова, и крстивши се оста код Филипа; и видећи дела и знаке велике који се чињаху дивљаше се врло.

¹⁴ А кад чуше апостоли који беху у Јерусалиму да Самарија прими реч Божју, послаше к њима Петра и Јована.

¹⁵ Који сишавши помолише се Богу за њих да приме Духа Светог;

¹⁶ јер још ни на једног не беше дошао, него беху само крштени у име Господа Исуса.

¹⁷ Тада апостоли метнуше руке на њих, и они примише Духа Светог.

¹⁸ А кад виде Симон да се даје Дух Свети кад апостоли метну руке, донесе им новце

¹⁹ говорећи: Дајте и мени ову власт да кад метнем руке на кога прими Духа Светог.

²⁰ А Петар му рече: Новци твоји с тобом да буду у погибао, што си помислио да се дар Божји може добити за новце.

²¹ Нема теби дела ни исета у овој речи; јер срце твоје није право пред Богом.

²² Покај се дакле од ове своје пакости, и моли се Богу да би ти се опростила помисао срца твог.

²³ Јер те видим да си у горкој жучи и у свези неправде.

²⁴ А Симон одговарајући рече: Помолите се ви Господу за мене да не наиђе на мене ништа од овог што рекосте.

²⁵ Тако они посведочивши и говоривши реч Господњу вратише се у Јерусалим, и многим селима самаријским проповедаше јеванђеље.

²⁶ А анђео Господњи рече Филипу говорећи: Устани и иди у подне на пут који силази од Јерусалима у Газу и пуст је.

²⁷ И уставши пође. И гле, човек Арапин, ушкопљеник, властелин Кандакије царице арапске, што беше над свим њеним ризницама, који беше дошао у Јерусалим да се моли Богу,

²⁸ па се враћаше, и седећи на колима својим читаше пророка Исаију.

²⁹ А Дух рече Филипу: Приступи и прилепи се тим колима.

³⁰ А Филип притрчавши чу га где чита пророка Исаију, и рече: А разумеш ли шта читаш?

³¹ А он рече: Како бих могао разумети ако ме ко не упути? И умоли Филипа те се попе и седе с њим.

³² А место из писма које читаше беше ово:

Као овца на заклање одведе се,
и нем као јагње пред оним који га стриже,
тако не отвори уста својих.

³³ У Његовом понижењу укиде се суд Његов.

А род Његов ко ће исказати?

Јер се Његов живот узима од земље.

³⁴ Онда ушкопљеник одговори Филипу и рече: Молим те, за кога ово говори пророк? Или за себе или за кога другог?

³⁵ А Филип отворивши уста своја, и почевши од писма овог, приповеди му јеванђеље Исусово.

³⁶ Како иђаху путем дођоше на некакву воду; и рече ушкопљеник: Ево воде, шта брани мени да се крстим?

³⁷ А Филип му рече: Ако верујеш од свега срца свог, можеш. А он одговарајући рече: Верујем да је Исус Христос Син Божји.

³⁸ И заповеди да стану кола, и сиђоше оба на воду, и Филип и ушкопљеник, и крсти га.

³⁹ А кад изиђоше из воде, Дух Свети паде на ушкопљеника, а анђео Господњи узе Филипа, и више га не виде ушкопљеник; него отиде путем својим радујући се.

⁴⁰ А Филип се обрете у Азоту; и пролазећи проповедаше јеванђеље свима градовима, док не дође у Тесарију.

9

Савлово обраћење и прва искуства у Дамаску и Јерусалиму. Петар исцељује Енеју и васкрсава Тавиту.

¹ А Савле још дишући претњом и смрћу на ученике Господње приступи к поглавару свештеничком,

² и измоли у њега посланице у Дамаск на зборнице, ако кога нађе од овог пута, и људе и жене свезане да доведе у Јерусалим.

³ А кад беше на путу и дође близу Дамаска, уједанпут обасја га светлост с неба,

⁴ и паднувши на земљу чу глас где му говори: **Савле! Савле! Зашто ме гониш?**

⁵ А он рече: Ко си Ти, Господе? А Господ рече: **Ја сам Исус, ког ти гониш: тешко ти је противу бодила праћати се.**

⁶ А он дрхћући од страха рече: Господе! Шта хоћеш да чиним? И Господ му рече: **Устани и уђи у град, па ће ти се казати шта ти треба чинити.**

⁷ А људи који иђаху с њим стајаху и чуђаху се, јер чујаху глас а не виђаху никога.

⁸ А Савле уста од земље, и отвореним очима својим никога не виђаше. А они га узеше за руку и уведоше у Дамаск.

⁹ И беше три дана слеп, и не једе, нити пи.

¹⁰ А у Дамаску беше један ученик, по имену Ананија, и рече му Господ у утвари: **Ананија!** А он рече: Ево ме, Господе!

¹¹ А Господ му рече: **Устани и иди у улицу која се зове Права, и тражи у дому Јудином по имену Савла Таршанина; јер гле, он се моли Богу,**

¹² и виде у утвари човека, по имену Ананију, где уђе и метну руку на њ да прогледа.

13 А Ананија одговори: Господе! Ја чух од многих за тог човека колика зла почини светима Твојим у Јерусалиму;

14 и овде има власт од главара свештеничких да веже све који призивају име Твоје.

15 А Господ му рече: **Иди, јер ми је он суд избрани да изнесе име моје пред незнабошце и царе и синове Израилеве.**

16 **А ја ћу му показати колико му ваља пострадали за име моје.**

17 И пође Ананија, и уђе у кућу, и метнувши руке на њ рече: Савле, брате! Господ Исус, који ти се јави на путу којим си ишао, посла ме да прогледаш и да се напуниш Духа Светог.

18 И одмах отпаде од очију његових као крљушт, и одмах прогледа, и уставши крсти се.

19 И пошто поједе окрепи се.

И би Савле неколико дана с ученицима који беху у Дамаску.

20 И одмах по зборницама проповедаше Исуса да је Он Син Божји.

21 А сви који слушаху дивљаху се и говораху: Није ли ово онај што гоњаше у Јерусалиму оне који спомињаху име ово, и овде зато дође да их повезане води главарима свештеничким.

22 А Савле се већма сиљаше и забуњиваше Јевреје који живе у Дамаску, доказујући да је ово Христос.

23 А кад се наврши подоста дана, договорише се Јевреји да га убију.

24 Али Савле дознаде њихов договор; а они чуваху врата дан и ноћ да би га убили;

25 а ученици га узеше ноћу и спустише преко зида у котарици.

26 А кад дође Савле у Јерусалим, огледаше да се прибије уз ученике; и сви га се бојаху, јер не вероваху да је ученик.

27 А Варнава га узео и доведе к апостолима, и каза им како на путу виде Господа, и како му говори, и како у Дамаску слободно проповеда име Исусово.

28 И беше с њима и улази у Јерусалим и излази и слободно проповедаше име Господа Исуса.

29 И говораше и препираше се с Грцима, а они гледаху да га убију.

30 А кад разумеше браћа, сведоше га у Ћесарију, и отпустише га у Тарс.

31 А цркве по свој Јудеји и Галилеји и Самарији беху на миру, и напредоваху, и хођаху у страху Господњем, и умножаваху се утехом Светог Духа.

32 И догоди се кад Петар обилажаше све, да дође и к светима који живљаху у Лиди.

33 И нађе тамо једног човека по имену Енеју, који већ осам година лежаше на одру, јер беше узет.

34 И рече му Петар: Енеја! Исцељује те Исус Христос, устани и простри сам себи. И одмах уста.

35 И видеше га сви који живљаху у Лиди и у Асарону, и обратише се ка Господу.

36 А у Јопи беше једна ученица по имену Тавита, које значи срна, и она беше пуна добрих дела и милостиње што чињаше.

37 И догоди се у те дане да се она разболе и умре; онда је окупаше и метнуше у горњу собу.

³⁸ А будући да је Лида близу Јопе, онда ученици чувши да је Петар у њој послаше два човека молећи га да не пожали труда доћи до њих.

³⁹ А Петар уставши отиде с њима, и кад дође, изведоше га у горњу собу и скупише се око њега све удовице плачући и показујући сукње и хаљине што је радила Срна док је била с њима.

⁴⁰ А Петар изгнавши све напоље клече на колена и помоли се Богу, и окренувши се к телу рече: Тавито! Устани. А она отвори очи своје, и видевши Петра седе.

⁴¹ Петар пак пруживши јој руку подиже је; и дозвавши свете и удовице показа је живу.

⁴² И ово се разгласи по свој Јопи, и многи вероваше Господа.

⁴³ И догоди се да он оста много дана у Јопи у неког Симона кожара.

10

Корнилија и његов дом крштава апостол Петар.

¹ А у Ћесарији беше један човек по имену Корнилије, капетан од чете која се зваше талијанска.

² Побожан и богобојазан са целим домом својим, који даваше милостињу многим људима и мољаше се Богу без престанка;

³ он виде на јави у утвари око деветог сата дневи анђела Божјег где сиђе к њему и рече му: Корнилије!

⁴ А он погледавши на њ и уплашивши се рече: Шта је, Господе? А он му рече: Молитве твоје и милостиње твоје изиђоше на памет Богу;

⁵ и сад пошљи у Јопу људе и дозови Симона прозваног Петра:

⁶ Он стоји у неког Симона кожара, ког је кућа код мора: он ће ти казати речи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

⁷ И кад отиде анђео који говори Корнилију, дозавши двојицу од својих слугу и једног побожног војника од оних који му служаху,

⁸ и казавши им све посла их у Јопу.

⁹ А сутрадан кад они иђаху путем и приближише се ка граду, изиђе Петар у горњу собу да се помоли Богу у шести сат.

¹⁰ И огладне, и хтеде да једе; а кад му они готовљаху, дође изван себе,

¹¹ и виде небо отворено и суд некакав где силази на њега, као велико платно, завезан на четири рогља и спушта се на земљу;

¹² у коме беху сва четвороножна на земљи, и звериње и бубине и птице небеске.

¹³ И постаде глас к њему: **Устани, Петре! Покољи и поједи.**

¹⁴ А Петар рече: Господе! Јер никад не једох шта погано или нечисто.

¹⁵ И гле, глас опет к њему другом: **Шта је Бог очистио ти не погани.**

¹⁶ И ово би трипут, и суд се опет узе на небо.

¹⁷ А кад се Петар у себи дивљаше шта би била утвара коју виде, и гле људи послани од Корнилија, напитавши и нашавши дом Симонов стадоше пред вратима,

¹⁸ и зовнувши питаху: Стоји ли овде Симон прозвани Петар?

¹⁹ А док Петар размишљаваше о утвари, рече му Дух: Ево три човека траже те;

²⁰ него устани и сиђи и иди с њима не премишљајући ништа, јер их ја послах.

²¹ А Петар сишавши к људима посланим к себи од Корнилија рече: Ево ја сам кога тражите; што сте дошли?

²² А они рекоше: Корнилије капетан, човек праведан и богобојазан, познат код свега народа јеврејског, примио је заповест од анђела светог да дозове тебе у свој дом и да чује речи од тебе.

²³ Онда их дозвоа унутра и угости.

А сутрадан уставши Петар пође с њима, и неки од браће која беше у Јопи пођоше с њим.

²⁴ И сутрадан уђоше у Ћесарију. А Корнилије чекаше их сазвавши родбину своју и љубазне пријатеље.

²⁵ А кад Петар хтеде да уђе, срене га Корнилије, и паднувши на ноге његове поклони се.

²⁶ И Петар га подиже говорећи: Устани, и ја сам човек.

²⁷ И с њим говорећи уђе, и нађе многе који се беху сабрали.

²⁸ И рече им: Ви знате како је неприлично човеку Јеврејину дружити се или долазити к туђину; али Бог мени показа да ниједног човека не зовем поганим или нечистим;

²⁹ зато и без сумње дођох позван. Питам вас дакле зашто посласте по мене?

³⁰ И Корнилије рече: Од четвртог дана до овог часа ја постих, и у девети сат мољах се Богу у својој кући; и гле, човек стаде преда мном у хаљини сјајној,

³¹ и рече: Корнилије! Услишена би молитва твоја и милостиње твоје поменуше се пред Богом.

³² Пошљи дакле у Јопу и дозови Симона који се зове Петар: он стоји у кући Симона кожара код мора, који кад дође казаће ти.

³³ Онда ја одмах послах к теби; и ти си добро учинио што си дошао. Сад дакле ми сви стојимо пред Богом да чујемо све што је теби од Бога заповеђено.

³⁴ А Петар отворивши уста рече: Заиста видим да Бог не гледа ко је ко;

³⁵ него у сваком народу онај који се боји Њега и твори правду, мио је Њему.

³⁶ Реч што посла синовима Израилевим, јављајући мир по Исусу Христу, који је Господ свима.

³⁷ Ви знате говор који је био по свој Јудеји почевши од Галилеје по крштењу које проповеда Јован:

³⁸ Исуса из Назарета како га помаза Бог Духом Светим и силом, који прође чинећи добро и исцељујући све које ђаво беше надвладао; јер Бог беше с њим.

³⁹ И ми смо сведоци свему што учини у земљи јудејској и Јерусалиму; ког и убише обесивши на дрво.

⁴⁰ Овог Бог васкрсе трећи дан, и даде Му да се покаже,

⁴¹ не свему народу него нама сведоцима напред изабранима од Бога, који с Њим једосмо и писмо по васкрсењу Његовом из мртвих.

⁴² И заповеди нам да проповедамо народу и да сведочимо да је Он наречени од Бога судија живим и мртвим.

⁴³ За ово сведоче сви пророци да ће именом Његовим примити опроштење греха сви који Га

верују.

⁴⁴ А док још Петар говораше ове речи, сиђе Дух Свети на све који слушаху реч.

⁴⁵ И удивише се верни из обрезања који беху дошли с Петром, видећи да се и на незнабошце изли дар Духа Светог.

⁴⁶ Јер их слушаху где говораху језике, и величаху Бога. Тада одговори Петар:

⁴⁷ Еда може ко воду забранити да се не крсте они који примише Духа Светог као и ми?

⁴⁸ И заповеди им да се крсте у име Исуса Христа. Тада га молише да остане код њих неколико дана.

11

Петар оправдава свој сусрет са многобошцима. Ширење Јеванђеља до Антиохије. Име: Хришћани. Старање за браћу у Јудеји.

¹ А чуше и апостоли и браћа који беху у Јудеји да и незнабошци примише реч Божју.

² И кад изиђе Петар у Јерусалим, препираху се с њим који беху из обрезања,

³ говорећи: Ушао си к људима који нису обрезани, и јео си с њима.

⁴ А Петар почевши казиваше им редом говорећи:

⁵ Ја бејах у граду Јопи на молитви, и дошавши изван себе видех утвару, где силази суд некакав као велико платно на четири рогља и спушта се с неба, и дође до преда ме.

⁶ Погледавши у њ опазих и видех четвороножна земаљска, и звериње и бубине и птице небеске.

7 А чух глас који ми говори: **Устани, Петре! Покољи и поједи.**

8 А ја рекох: Нипошто Господе! Јер ништа погано и нечисто никад не уђе у уста моја.

9 А глас ми одговори другом с неба говорећи: **Шта је Бог очистио ти не погани.**

10 А ово би трипут; и узе се опет све на небо.

11 И где, одмах три човека сташе пред кућом у којој бејаш, послани из Ћесарије к мени.

12 А Дух ми рече да идем с њима не премишљајући ништа. А дођоше са мношвом и ово шест браће, и уђосмо у кућу човекову.

13 И каза нам како виде анђела у кући својој који је стао и казао му: Пошљи људе у Јопу и дозови Симона прозваног Петра,

14 који ће ти казати речи којима ћеш се спасти ти и сав дом твој.

15 А кад ја почех говорити сиђе Дух Свети на њих, као и на нас у почетку.

16 Онда се опоменух речи Господње како говораше: **Јован је крстио водом, а ви ћете се крстити Духом Светим.**

17 Кад им дакле Бог даде једнак дар као и нама који верујемо Господа свог Исуса Христа; ја ко бејаш да би могао забранити Богу?

18 А кад чуше ово, умукосе, и хваљаху Бога говорећи: Дакле и незнабошцима Бог даде покајање за живот.

19 А они што се расејаше од невоље која поста за Стефана, прођоше тја до Финикије и Кипра и Антиохије, ником не говорећи реч до самим Јеврејима.

20 А неки од њих беху Кипрани и Киринци,

који ушавши у Антиохију говораху Грцима проповедајући јеванђеље о Господу Исусу.

²¹ И беше рука Божија с њима; и много их вероваше и обратише се ка Господу.

²² А дође реч о њима до ушију цркве која беше у Јерусалиму; и послаше Варнаву да иде тја до Антиохије;

²³ који дошавши и видевши благодат Божју, обрадова се, и мољаше све да тврдим срцем остану у Господу;

²⁴ јер беше човек благ и пун Духа Светог и вере. И обрати се многи народ ка Господу.

²⁵ Варнава, пак, изиђе у Тарс да тражи Савла; и кад га нађе, доведе га у Антиохију.

²⁶ И они се целу годину састајаше онде с црквом, и учише многи народ; и најпре у Антиохији назваше ученике хришћанима.

²⁷ А у те дане сиђоше из Јерусалима пророци у Антиохију.

²⁸ И уставши један од њих, по имену Агав, објави глад велику која хтеде бити по васионом свету; који и би за Клаудија ћесара.

²⁹ А од ученика одреди сваки колико који могаше да пошаљу у помоћ браћи која живљаху у Јудеји.

³⁰ Које и учинише пославши старешинама преко руке Варнавине и Савлове.

12

Јаковљева смрт. Петрово ослобођење. Иродова смрт.

¹ У оно пак време подиже Ирод цар руке да мучи неке од цркве.

² И погуби Јакова брата Јовановог мачем.

³ И видевши да је то по вољи Јеврејима настави да ухвати и Петра (а беху дани пресних хлебова),

⁴ ког и ухвати и баци у тамницу и предаде га четворици четвртника војничких да га чувају, и мишљаше га по пасхи извести пред народ.

⁵ И тако Петра чуваху у тамници; а црква мољаше се за њега Богу без престанка.

⁶ А кад хтеде Ирод да га изведе, ону ноћ спаваше Петар међу двојцом војника, окован у двоје вериге, а стражари пред вратима чуваху тамницу.

⁷ И гле, анђео Господњи приступи, и светлост обасја по соби, и куцнувши Петра у ребра пробуди га говорећи: Устани брже. И спадоше му вериге с руку.

⁸ А анђео му рече: Опаши се, и обуј опанке своје. И учини тако. И рече му анђео: Обуци хаљину своју, па хајде за мноом.

⁹ И изишавши иђаше за њим, и не знаше да је то истина што анђео чињаше, него мишљаше да види утвару.

¹⁰ А кад прођоше прву стражу и другу и дођоше к вратима гвозденим која вођаху у град, она им се сама отворише; и изишавши прођоше једну улицу, и анђео одмах одступи од њега.

¹¹ И кад дође Петар к себи рече: Сад заиста видим да Бог посла анђела свог те ме избави из руку Иродових и од свега чекања народа јеврејског.

¹² И размисливши дође кући Марије матере Јована који се звахе Марко, где беху многи сабрани и мољаху се Богу.

¹³ А кад куцну Петар у врата од двора, приступи девојка по имену Рода, да чује.

14 И познавши глас Петров од радости не отвори врата, него утрча и каза да Петар стоји пред вратима.

15 А они јој рекоше: Јеси ли ти луда? А она потврђиваше да је тако. А они говораху: Анђео је његов.

16 А Петар једнако куцаше. А кад отворише, видеше га, и удивише се.

17 А он махнувши на њих руком да ћуте, каза им како га Господ изведе из тамнице; и рече јавите ово Јакову и браћи. И изишавши отиде на друго место.

18 А кад би дан, беше не мала буна међу војницима, шта то би од Петра.

19 А кад га Ирод заиска и не нађе, онда испита стражаре, и заповеди да их одведу; и изишавши из Јудеје у Ћесарију онамо живљаше.

20 Јер се Ирод срђаше на Тирце и Сидонце. Али они једнодушно дођоше к њему, и узевши на своју руку Власта, постељника царевог, искаху мира, јер се њихове земље храњаху од његовог царства.

21 А у одређени дан обуче се Ирод у царску хаљину, и седавши на престо говораше им;

22 а народ викаше: Ово је глас Божји, а не човечији.

23 Али уједанпут удари га анђео Господњи: јер не даде славе Богу; и будући изједен од црви издахну.

24 А реч Божија растијаше и множаше се.

25 А Варнава и Савле предавши помоћ вратише се из Јерусалима у Антиохију, узевши са собом Јована који се зваше Марко.

13

*Прво Павлово путовање међу многобошце.
Проповед о Јеванђељу на Кипру и у Антиохији
Писидијској.*

¹ А у цркви која беше у Антиохији беху неки пророци и учитељи, то јест: Варнава и Симеун који се зваше Нигар, и Лукије Киринац, и Манаил одгајени с Иродом четворовласником, и Савле.

² А кад они служажу Господу и пошћаху, рече Дух Свети: Одвојте ми Варнаву и Савла на дело на које их позвах.

³ Тада постивши и помоливши се Богу метнуше руке на њих, и отпустише их.

⁴ Ови дакле послани од Духа Светог сиђоше у Селеукију, и оданде отпловише у Кипар.

⁵ И дошавши у Саламин јавише реч Божју у зборницама јеврејским; а имаху и Јована слугу.

⁶ А кад прођоше острво тја до Пафа, нађоше некаквог човека врача, и лажног пророка, Јеврејина, коме беше име Варисус,

⁷ који беше с намесником Срђем Павлом, човеком разумним. Овај дозававши Варнаву и Савла заиска да чује реч Божју.

⁸ А Елима врачар (јер то значи име његово) стаде им се супротити, гледајући да одврати намесника од вере.

⁹ А Савле који се зваше и Павле, пун Духа Светог погледавши на њ

¹⁰ рече: О напуњени сваког лукавства и сваке пакости, сине ђавољи! Непријатељу сваке правде! Зар не престајеш кварити праве путеве Господње?

¹¹ И сад ето руке Господње на те, и да будеш слеп да не видиш сунце за неко време. И уједанпут нападе на њ мрак и тама, и пипајући тражаше вођу.

¹² Тада намесник, кад виде шта би, верова, дивећи се науци Господњој.

¹³ А кад се Павле са својим друштвом одвезе из Пафа, дођоше у Пергу памфилијску; а Јован се одвоји од њих, и врати се у Јерусалим.

¹⁴ А они отишавши из Перге дођоше у Антиохију писидијску, и ушавши у зборницу у дан суботни седоше.

¹⁵ А по читању закона и пророка послаше старешине зборничке к њима говорећи: Људи браћо! Ако је у вама реч утехе за народ, говорите.

¹⁶ А Павле уставши и махнувши руком рече:

Људи Израилџи и који се Бога бојите! Чујте.

¹⁷ Бог народа овог изабра оце наше, и подиже народ кад беху дошљаци у земљи мисирској, и руком високом изведе их из ње.

¹⁸ И до четрдесет година прехрани их у пустињи.

¹⁹ И затрвши седам народа у земљи хананској на коцке подели им земљу њихову.

²⁰ И потом на четири стотине и педесет година даде им судије до Самуила пророка.

²¹ И од тада искаше цара, и даде им Бог Саула, сина Кисовог, човека од колена Венијаминовог, за четрдесет година.

²² И уклонивши њега подиже им Давида за цара, коме и рече сведочећи: Нађох Давида сина Јесејевог, човека по срцу мом, који ће испунити све воље моје.

²³ Од његовог семена подиже Бог по обећању Израилу спаса Исуса;

²⁴ кад Јован пред Његовим доласком проповеда крштење покајања свему народу Израилевом.

²⁵ И кад свршиваше Јован течење своје, говораше: Ко мислите да сам ја нисам ја; него ево иде за мном, коме ја нисам достојан разрешити ремен на обући Његовој.

²⁶ Људи браћо! Синови рода Авраамовог, и који се међу вама Бога боје! Вама се посла реч овог спасења.

²⁷ Јер они што живе у Јерусалиму, и кнезови њихови, не познаше Овог и гласове пророчке који се читају сваке суботе, осудивши Га извршише.

²⁸ И не нашавши ниједне кривице смртне молише Пилата да Га погуби.

²⁹ И кад свршише све што је писано за Њега, скинуше Га с дрвета и метнуше у гроб.

³⁰ А Бог васкрсе Га из мртвих.

³¹ И показива се много дана онима што излазише с Њим из Галилеје у Јерусалим, који су сад сведоци Његови пред народом.

³² И ми вам јављамо обећање које би очевима нашим да је ово Бог испунио нама, деци њиховој, подигнувши Исуса;

³³ као што је написано и у другом псалму: Ти си мој Син, ја Те данас родих.

³⁴ А да Га из мртвих васкрсе да се више не врати у труљење овако каже: Даћу вам светињу Давидову верну.

³⁵ Зато и на другом месту говори: Нећеш дати да Твој Светац види труљење.

³⁶ Јер Давид послуживши роду свом по вољи Божјој умре, и метнуше га код отаца његових, и

виде труљење.

³⁷ А ког Бог подиже не виде труљење.

³⁸ Тако да вам је на знање, људи браћо! Да се кроза Њ вама проповеда опроштење греха.

³⁹ И од свега, од чега се не мोगосте оправдати у закону Мојсијевом, оправдаће се у Њему сваки који верује.

⁴⁰ Гледајте дакле да не дође на вас оно што је казано у пророцима:

⁴¹ Видите, немарљиви!

И чудите се, и нек вас нестане;
јер ја чиним дело у ваше дане,
дело које нећете веровати ако вам ко указује.

⁴² А кад излажаху из зборнице јеврејске, мољаху незнабошци да им се ове речи у другу суботу говоре.

⁴³ А кад се сабор разиђе, пођоше за Павлом и за Варнавом многи од Јевреја и побожних дошљака; а они говорећи им световаху их да остану у благодати Божјој.

⁴⁴ А у другу суботу сабра се готово сав град да чују речи Божје.

⁴⁵ А кад видеше Јевреји народ, напунише се зависти, и говораху противно речима Павловим насупрот говорећи и хулећи.

⁴⁶ А Павле и Варнава ослободивши се рекоше: Вама је најпре требало да се говори реч Божја; али кад је одбацујете, и сами се показујете да нисте достојни вечног живота, ево се обрћемо к незнабошцима.

⁴⁷ Јер нам тако заповеди Господ: Поставих те за видело незнабошцима, да будеш спасење до самог краја земље.

48 А кад чуше незнабошци, радоваху се и слављаху реч Божју, и вероваху колико их беше приправљено за живот вечни.

49 И реч се Божја разношаше по свој околини.

50 Али Јевреји подговорише побожне и поштене жене и старешине градске те подигоше гоњење на Павла и Варнаву, и истераше их из своје земље.

51 А они отресавши на њих прах са својих ногу дођоше у Иконију.

52 А ученици пуњаху се радости и Духа Светог.

14

*Павлов рад у Иконији, Листри и Дерви.
Повратак у Антиохију.*

1 У Иконији пак догоди се да они заједно уђоше о зборницу јеврејску, и говораху тако да верова велико мноштво Јевреја и Грка.

2 А Јевреји који не вероваху подбунеше и раздражише душе незнабожаца на браћу.

3 Али они осташе доста времена говорећи слободно у Господу који сведочаше реч благодати своје и даваше те се твораху знаци и чудеса рукама њиховим.

4 А мноштво градско раздели се, и једни беху с Јеврејима, а једни с апостолима.

5 А кад навалише и незнабошци и Јевреји са својим поглаварима да им досаде и камењем да их побију,

6 они дознавши побегоше у градове ликаонске, у Листру и у Дерву и у околину њихову.

7 И онамо проповедаху јеванђеље.

⁸ И један човек у Листри сеђаше немоћан у ногама, и беше хром од утробе матере своје, и не беше никад ходио.

⁹ Овај слушаше Павла где говори. Павле погледавши на њ и видевши да верује да ће оздравити,

¹⁰ рече великим гласом: Теби говорим у име Господа Исуса Христа, устани на своје ноге управо. И скочи, и хођаше.

¹¹ А кад виде народ шта учини Павле, подигоше глас свој говорећи ликаонски: Богови начинише се као људи, и сиђоше к нама.

¹² И називаху Варнаву Јупитером, а Павла Меркуријем, јер он управљаху речју.

¹³ А свештеник Јупитера који беше пред градом њиховим доведе јунце, и донесе венце пред врата, и с народом хтеде да приноси жртву.

¹⁴ А кад чуше апостоли, Варнава и Павле, раздреше хаљине своје, и скочише међу народ вичући и говорећи:

¹⁵ Људи! Шта то чините? И ми смо као и ви смртни људи, који вам проповедамо јеванђеље да се од ових лажних ствари обратите к Богу Живом, који створи небо и земљу и море и све што је у њима;

¹⁶ који у прошавшим нараштајима беше пустио све народе да иду својим путевима:

¹⁷ И опет не остави себе непосведоченог, чинећи добро, дајући нам с неба дажд и године родне, пунећи срца наша јелом и весељем.

¹⁸ И ово говорећи једва уставише народ да им не приносе жртве, него да иде сваки својој кући.

А док они живљаху онде и учаху,

¹⁹ дођоше из Антиохије и из Иконије некакви Јевреји, и кад се они препираху слободно, подговорише народ да их одустану, говорећи да ништа право не говоре, него све лажу. И подговоривши народ засуше Павла камењем и извукоше га из града мислећи да је мртав.

²⁰ А кад га опколише ученици његови, устаде и уђе у град, и сутрадан изиђе с Варнавом у Дерву.

²¹ И проповедивши јеванђеље граду оном и научивши многе вратише се у Листру и Иконију и Антиохију.

²² Утврђујући душе ученика и саветујући их да остану у вери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у царство Божје.

²³ И поставивши им старешине по свим црквама, и помоливши се Богу с постом, предадоше их Господу кога вероваше.

²⁴ И прошавши Писидију дођоше у Памфилију.

²⁵ И говоривши реч Господњу у Перзи сиђоше у Аталију.

²⁶ И оданде отпловише у Антиохију, одакле беху предани благодати Божјој на дело које свршише.

²⁷ А кад дођоше и сабраше цркву, казаше све шта учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вере.

²⁸ И осташе онде не мало времена с ученицима.

15

Сабор апостолски и одлука да се обраћеним многобошцима не намеће јарам Закона. Друго проповедничко Павлово путовање.

¹ И неки сишавши из Јудеје учаху браћу: Ако се не обрежете по обичају Мојсијевом, не можете се спасти.

² А кад поста расправа, и Павле и Варнава не мало се препираше с њима, одредише да Павле и Варнава и други неки од њих иду горе к апостолима и старешинама у Јерусалим за ово питање.

³ А они онда спремљени од цркве, пролажаху кроз Финикију и Самарију казујући обраћање незнабожаца, и чињаху велику радост свој браћи.

⁴ А кад дођоше у Јерусалим, прими их црква и апостоли и старешине, и казаше све што учини Бог с њима, и како отвори незнабошцима врата вере.

⁵ Онда усташе неки од јереси фарисејске који беху веровали, и говораху да их ваља обрезасти, и заповедити да држе закон Мојсијев.

⁶ А апостоли и старешине сабраше се да извиде ову реч.

⁷ И по многом већању уста Петар и рече: Људи браћо! Ви знате да Бог од првих дана изабра између нас да из мојих уста чују незнабошци реч јеванђеља и да верују.

⁸ И Бог, који познаје срца, посведочи им и даде им Духа Светог као и нама.

⁹ И не постави никакве разлике међу нама и њима, очистивши вером срца њихова.

¹⁰ Сад дакле шта кушате Бога и хоћете да метнете ученицима јарам на врат, ког ни очеви наши ни ми могосмо понети?

¹¹ Него верујемо да ћемо се спасти благодаћу Господа Исуса Христа као и они.

¹² Онда умуче све мноштво, и слушаху Варнаву и Павла који приповедаху колике знаке и чудеса учини Бог у незнабошцима преко њих.

13 А кад они умукоше, одговори Јаков говорећи: Људи браћо! Послушајте мене.

14 Симон каза како Бог најпре походи и прими из незнабожаца народ к имену свом.

15 И с овим се ударају речи пророка, као што је написано:

16 Потом ћу се вратити,
и сазидаћу дом Давидов, који је пао,
и његове развалине поправићу,
и подигнућу га,

17 Да потраже Господа остали људи
и сви народи у којима се име моје спомену,
говори Господ који твори све ово.

18 Богу су позната од постања света
сва дела Његова;

19 Зато ја велим да се не дира у незнабошце који се обраћају к Богу;

20 него да им се заповеди да се чувају од прилога идолских и од курварства и од удављеног и од крви, и што њима није мило другима да не чине.

21 Јер Мојсије има од старих времена у свим градовима који га проповедају, и по зборницама чита се сваке суботе.

22 Тада нађоше за добро апостоли и старешине са свом црквом да изберу између себе двојицу и да пошљу у Антиохију с Павлом и Варнавом, Јуду који се звахе Варсава, и Силу, људе знамените међу браћом.

23 И написаше рукама својим ово: Апостоли и старешине и браћа поздрављају браћу која

су по Антиохији и Сирији и Киликији што су од незнабожаца.

²⁴ Будући да ми чусмо да неки од нас изишавши сметоше вас речима, и раслабише душе ваше говорећи вам да се обрезујете и да држите закон, којима ми не заповедисмо;

²⁵ зато нађосмо за добро ми једнодушно сабрани избране људе послати вама с љубазним нашим Варнавом и Павлом,

²⁶ с људима који су предали душе своје за име Господа нашег Исуса Христа.

²⁷ Посласмо дакле Јуду и Силу, који ће то и речима казати.

²⁸ Јер нађе за добро Свети Дух и ми да никаквих тегаба више не мењемо на вас осим ових потребних:

²⁹ Да се чувате од прилога идолских и од крви и од удављеног и од курварства, и шта нећете да се чини вама не чините другима; од чега ако се чувате, добро ћете чинити. Будите здрави.

³⁰ А кад их опремише, дођоше у Антиохију, и сабравши народ предаше посланицу.

³¹ А кад прочиташе, обрадоваше се утеси.

³² А Јуда и Сила, који и пророци беху, многим речима утешише браћу и утврдише.

³³ И пошто бише онамо неко време, отпустише их браћа с миром к апостолима.

³⁴ Сила нађе за добро да остане онамо, А Јуда се врати у Јерусалим.

³⁵ А Павле и Варнава живљаху у Антиохији и учаху и проповедаху реч Господњу с многима другим.

³⁶ А после неколико дана рече Павле Варнави: Хајде да се вратимо и да обиђемо браћу по свим

градовима по којима проповедасмо реч Господњу како живе.

³⁷ А Варнава хтеде да узму са собом Јована прозваног Марка.

³⁸ Павле пак говораше: Оног који нас је одустао у Памфилији и није ишао с нама на дело на које смо били одређени, да не узимамо са собом.

³⁹ Тако постаде распра да се они раздвојише, и Варнава узевши Марка отплови у Кипар.

⁴⁰ А Павле избравши Силу изиђе предан благодати Божјој од браће.

⁴¹ И пролажаше кроз Сирију и Киликију утврђујући цркве.

16

Павле прихвата Тимотија и преноси Јеванђеље из Азије у Европу. Његови доживљаји у Филиби: Лидија и тамничар верују Господа.

¹ Дође пак у Дерву и у Листру, и гле, онде беше неки ученик, по имену Тимотије, син неке жене Јеврејке која вероваше, а оца Грка;

² за њега добро сведочаху браћа која беху у Листри и у Иконији.

³ Овог намисли Павле да узме са собом; и узе га, и обреза Јевреја ради који беху у оним местима: јер сви знаху оца његовог да беше Грк.

⁴ И кад пролажаху по градовима, предаваше им да држе уредбе које уредише апостоли и старешине у Јерусалиму.

⁵ А цркве се утврђиваху у вери, и сваки дан биваше их више.

⁶ А кад прођоше Фригију и галатијску земљу, забрани им Дух Свети говорити реч у Азији.

⁷ А кад дођоше у Мисију хтеше да иду у Витинију, и Дух не даде.

⁸ А кад прођоше Мисију, сиђоше у Троаду.

⁹ И Павлу се јави утвара ноћу: беше један човек из Македоније, и стајаше молећи га и говорећи: Дођи у Македонију и помози нам.

¹⁰ А кад виде утвару, одмах гледасмо да изиђемо у Македонију, дознавши да нас Господ позва да им проповедамо јеванђеље.

¹¹ А кад се одвезосмо из Троаде, дођосмо у Самотрак, и сутрадан у Неапољ,

¹² а оданде у Филибу, које је први град земље Македоније, насеље римско; и у оном граду остасмо неколико дана.

¹³ А у дан суботни изиђосмо из града к води где беше богомоља; и седавши говорисмо к женама које се беху сабрале.

¹⁴ И једна богобојазна жена, по имену Лидија, из града тијатирског, која продаваше скерлет, слушаше: и Господ отвори срце њено да пази на речи Павлове.

¹⁵ А кад се крсти она и кућа њена, мољаше нас говорећи: Ако мислите да ја верујем Господа, уђите у моју кућу и живите. И натера нас.

¹⁶ А догоди се кад иђасмо на молитву да нас срете једна робинја која имаше дух погађачки и врачајући доношаше велики добитак својим господарима.

¹⁷ Ова пође за Павлом и за нама, и викаше говорећи: Ови су људи слуге Бога Највишег, који јављају нама пут спасења.

¹⁸ И овако чињаше много дана. А кад се Павлу досади, окрену се и рече духу: Заповедам ти

именом Исуса Христа, изиђи из ње. И изиђе у тај час.

¹⁹ А кад видеше њени господари да изиђе нада њиховог добитка, узеше Павла и Силу и одвукоше их на пазар ка кнезовима.

²⁰ И доведавши их к војводама, рекоше: Ови су људи Јевреји, и муте по нашем граду,

²¹ и проповедају обичаје које нама не ваља примати ни творити, јер смо Римљани.

²² И слеже се народ на њих, и војводе издреше им хаљине, и заповедише да их шибају.

²³ И пошто их здраво избише бацише их у тамницу, и заповедише тамничару да их добро чува.

²⁴ Примивши такву заповест он их баци у најдоњу тамницу и ноге им метну у класе.

²⁵ А у поноћи беху Павле и Сила на молитви и хваљаху Бога; а сужњи их слушаху.

²⁶ А уједанпут тако се врло затресе земља да се помести темељ тамнички; и одмах се отворише сва врата и свима спадоше окови.

²⁷ А кад се пробуди тамничар и виде отворена врата тамничка, извади нож и хтеде да се убије, мислећи да су побегли сужњи.

²⁸ А Павле повика здраво говорећи: Не чини себи зло никакво, јер смо ми сви овде.

²⁹ А он заискавши свећу улете и дрхћући припаде к Павлу и Сили;

³⁰ и изведавши их напоље рече: Господо! Шта ми треба чинити да се спасем?

³¹ А они рекоше: Веруј Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој.

³² И казаше му реч Господњу, и свима који су у дому његовом.

³³ И узе их у онај сат ноћи и опра им ране; и крсти се он и сви његови одмах.

³⁴ И уведавши их у свој дом постави трпезу, и радоваше се са свим домом својим што верова Бога.

³⁵ А кад би дан, послаше војводе пандуре говорећи: Пустите ова два човека.

³⁶ А тамничар каза речи ове Павлу: Послаше војводе да се пустите; сад дакле изиђите и идите с миром.

³⁷ А Павле рече њима: Избивши нас пред народом без суда, људе Римљане, бацише у тамницу: и сад хоће да нас пусте? Није тако, него сами нека дођу и изведу нас.

³⁸ А пандури казаше војводама ове речи; и уплашише се кад чуше да су Римљани;

³⁹ и дошавши умолише их, и изведоше молећи да изиђу из града.

⁴⁰ А кад изиђоше из тамнице, дођоше к Лидији, и видевши браћу утешише их, и отидоше.

17

Павле проповеда у Солуну, Верији и Атини.

¹ Прошавши пак Амфипољ и Аполонију дођоше у Солун, где беше зборница јеврејска.

² И Павле по обичају свом уђе к њима, и три суботе разговара се с њима из писма,

³ показујући и доказујући им да је требало Христос да пострада и васкрсне из мртвих, и да овај Исус ког ја, рече, проповедам вама, јесте Христос.

⁴ И неки од њих вероваше, и присташе с Павлом и са Силом, и од побожних Грка мноштво велико, и од жена господских не мало.

⁵ Али тврдоврати Јевреји завиђаху, и узевши неке зле људе од простог народа, и сабравши чету, узбунеше по граду, и нападоше на кућу Јасонову, и тражаху да их изведу пред народ.

⁶ А кад њих не нађоше, повукоше Јасона и неке од браће пред старешине градске вичући: Ови што замутише васиони свет дођоше и овде,

⁷ које Јасон прими; и ови сви раде против ћесаревих заповести, говорећи да има други цар, Исус.

⁸ И смутише народ и старешине градске који ово чуше.

⁹ Али кад их Јасон и остали задовољише одговором, пустише их.

¹⁰ А браћа одмах ноћу оправеше Павла и Силу у Верију. Дошавши онамо уђоше у зборницу јеврејску.

¹¹ Ови пак беху племенитији од оних што живе у Солуну; они примише реч са свим срцем, и сваки дан истраживаху по писму је ли то тако.

¹² Тако вероваше многи од њих, и од поштених грчких жена и од људи не мало.

¹³ А кад разабраше Јевреји солунски да Павле у Верији проповеди реч Божју, дођоше и онамо те уздигоше и побунише народ.

¹⁴ А браћа онда одмах отправише Павла да иде у приморје; а Сила и Тимотије осташе онде.

¹⁵ А пратиоци доведоше Павла до Атине: и примивши заповест на Силу и Тимотија да дођу к њему што брже, вратише се.

¹⁶ А кад их Павле чекаше у Атини, раздражи се дух његов у њему гледајући град пун идола;

¹⁷ и препираше се с Јеврејима и богобојазнима у зборници, и на пазару сваки дан с онима с којима се удешаваше.

¹⁸ А неки од Епикуроваца и од стојичких мудраца препираху се с њим; и једни говораху: Шта хоће овај беспослица? А други: Види се као да хоће нове богове да проповеда. Јер им проповедаше јеванђеље о Исусу и о васкрсењу.

¹⁹ Па га узеше и одведоше на Ареопаг говорећи: Можемо ли разумети каква је та нова наука што ти казујеш?

²⁰ Јер нешто ново мећеш у наше уши; хоћемо дакле да видимо шта ће то бити.

²¹ А Атињани сви и путници из других земаља не беху низашта друго него да шта ново казују или слушају.

²² А Павле ставши насред Ареопага рече: Људи Атињани! По свему вас видим да сте врло побожни;

²³ јер пролазећи и мотрећи ваше светиње нађох олтар на коме беше написано: Богу непознатом. Ког дакле не знајући поштујете Оног вам ја проповедам.

²⁴ Бог који је створио свет и све што је у њему, Он будући Господар неба и земље, не живи у рукотвореним црквама,

²⁵ нити прима угађања од руку човечијих, као да би Ономе требало шта који сам даје свима живот и дихање и све.

²⁶ И учинио је да од једне крви сав род човечији живи по свему лицу земаљском, и поставио је унапред одређена времена и међе њиховог живљења:

²⁷ Да траже Господа, не би ли Га барем опипали и нашли, премда није далеко ни од једног нас.

²⁸ Јер кроз Њега живимо, и мичемо се, и јесмо;

као што и неки од ваших певача рекоше:

Јер смо и род Његов.

²⁹ Кад смо дакле род Божји, не треба да мислимо да је Божанство као иконе златне или сребрне или камене, које су људи мајсторски начинили по смишљању свом.

³⁰ Не гледајући дакле Бог на времена незнања, сад заповеда свима људима свуда да се покају;

³¹ јер је поставио дан у који ће судити васионом свету по правди преко човека кога одреди, и даде свима веру васкрснувши Га из мртвих.

³² А кад чуше васкрсење из мртвих, онда се једни ругаху; а једни рекоше: Да те чујемо опет о том.

³³ Тако Павле отиде између њих.

³⁴ А неки људи присташе уза њ и вероваше; међу којима беше и Дионисије Ареопагитски, и жена по имену Дамара, и други с њима.

18

Павле у Коринту, одакле се преко Ефеса враћа у Јерусалим и Антиохију. Полази на свој трећи проповеднички пут. Аполо у Ефесу.

¹ А потом се одлучи Павле од Атине и дође у Коринт,

² и нађе једног Јеврејина, по имену Акилу, родом из Понта, који беше скоро дошао из Талијанске са женом својом Прискилом (јер беше заповедио

Клаудије да сви Јевреји иду из Рима), и дође к њима.

³ И будући да беше оног истог заната, оста код њих и рађаше, јер беху ћилимарског заната.

⁴ А препираше се у зборницама сваке суботе, и надговараше Јевреје и Грке.

⁵ И кад сиђоше из Македоније Сила и Тимотије, навали Дух Свети на Павла да сведочи Јеврејима да је Исус Христос.

⁶ А кад се они противљаху и хуљаху, отресе хаљине своје и рече им: Крв ваша на ваше главе; ја сам чист, од сад идем у незнабошце.

⁷ И отишавши оданде дође у кућу некога по имену Јуста, који поштоваше Бога, и ког кућа беше крај зборнице.

⁸ А Крисп, старешина зборнички, верова Господа са свим домом својим; и од Коринћана многи који слушаху вероваше и крстише се.

⁹ А Господ рече Павлу ноћу у утвари: **Не бој се, него говори, и да не ућутиш;**

¹⁰ **јер сам ја с тобом, и нико се неће усудити да ти шта учини; јер ја имам велики народ у овом граду.**

¹¹ И он седи онде годину и шест месеци учећи их речи Божјој

¹² А кад беше Галион намесник у Ахаји, нападоше Јевреји једнодушно на Павла и доведоше га на суд

¹³ говорећи: Овај наговара људе да поштују Бога против закона.

¹⁴ А кад Павле хтеде да отвори уста, рече Галион Јеврејима: Да је каква неправда била или зло дело, по дужности послушао бих вас, о Јевреји!

¹⁵ Али кад су препирања за речи и за имена и за закон ваш, гледајте сами; јер ја судија томе нећу да будем.

¹⁶ И изагна их из суднице.

¹⁷ Онда сви Грци ухватише Состена, старешину зборничког, и бише га пред судницом; и Галион није ништа за то марио.

¹⁸ А Павле оста још позадуго, и опростивши се с браћом отплови у Сирију и с њиме Прискила и Акила, и остриже главу у Кенхреји, јер се беше заветовао.

¹⁹ И дође у Ефес; и њих остави онде, а он уђе у зборницу, и препираше се с Јеврејима.

²⁰ А кад га они молише да остане код њих више времена, не хтеде,

²¹ него се опрости с њима говорећи: Ваља ми, макар како било, овај празник што иде провести у Јерусалиму; него, ако Бог хтедбуде, вратићу се опет к вама. И одвезе се из Ефеса; а Акила и Прискила осташе у Ефесу.

²² И дошавши у Тесарију, изиђе и поздрави се с црквом, и сиђе у Антиохију.

²³ И проведавши неколико времена изиђе и прође редом галатијску земљу и Фригију утврђујући све ученике.

²⁴ А дође у Ефес један Јеврејин, по имену Аполос, родом из Александрије, човек речит и силан у књигама.

²⁵ Овај беше упућен на пут Господњи, и горећи духом, говораше и учаше право о Господу, а знаше само крштење Јованово.

²⁶ И овај поче слободно проповедати по зборницама. А кад га чуше Акила и Прискила,

примише га и још му боље показаше пут Господњи.

²⁷ А кад он хтеде да пређе у Ахају, послаше браћа унапред и писаше ученицима да га приме. И он дошавши онамо поможе много онима који вероваху благодаћу;

²⁸ јер здраво надвлађиваше Јевреје једнако пред народом доказујући из писма да је Исус Христос.

19

Павле у Ефесу. Буна златара Димитрија.

¹ Догоди се пак, кад беше Аполос у Коринту, да Павле пролажаше горње земље, и дође у Ефес, и наставши неке ученике

² рече им: Јесте ли примили Духа Светог кад сте веровали? А они му рекоше: Нисмо ни чули да има Дух Свети.

³ А он им рече: На шта се дакле крстисте? А они рекоше: На крштење Јованово.

⁴ А Павле рече: Јован крсти крштењем покајања, говорећи народу да верују Оног који ће за њим доћи, то јест, Христа Исуса.

⁵ А кад то чуше, крстише се у име Господа Исуса.

⁶ А кад Павле метну руке на њих, сиђе Дух Свети на њих, и говораше језике и прорицаху.

⁷ А беше људи свега око дванаест.

⁸ И ушавши у зборницу говораше слободно три месеца учећи и уверавајући за царство Божје.

⁹ А кад неки беху отврднули и свађаху се хулећи на пут Господњи пред народом, одступи од њих и одлучи ученике, па се препираше сваки дан у школи неког Тирана.

10 И ово је бивало две године, тако да сви који живљаху у Азији, и Јевреји и Грци, чуше реч Господа Исуса.

11 И Бог чињаше не мала чудеса рукама Павловим,

12 тако да су и чалме и убрушчиће знојаве од тела његовог носили на болеснике, и они се исцељиваху од болести, и духови зли излажаху из њих.

13 И почеше неки од Јевреја, који се скитаху и заклинаху ђаволе, спомињати над онима у којима беху зли духови име Господа Исуса говорећи: Заклињемо вас Исусом кога Павле проповеда.

14 А беху неких седам синова Скеве Јеврејина, поглавара свештеничког, који ово чињаху.

15 А дух зли одговарајући рече: Исуса познајем, и Павла знам; али ви ко сте?

16 И скочивши на њих човек у коме беше зли дух надвлада их, и притиште их пода се тако да голи и израњени утекоше из оне куће.

17 И ово дознаше сви који живљаху у Ефесу, и Јевреји, и Грци; и уђе страх у све њих, и величаше се име Господа Исуса.

18 И многи од оних што вероваху, долажаху те се исповедаху и казиваху шта су учинили.

19 А многи од оних који чараху, сабравши књиге своје спаљиваху их пред свима; и прорачунаше и нађоше да су вределе педесет хиљада гроша.

20 Тако здраво растијаше и надвлађиваше реч Господња.

21 И кад се ово сврши, намисли Павле да прође преко Македоније и Ахаје, и да иде у Јерусалим, и рече: Пошто будем тамо, ваља ми и Рим видети.

22 И посла у Македонију двојицу од оних који га службаху, Тимотија и Ераста; а он оста неко време у Азији.

23 А у оно време подиже се не мала буна пута ради Господњег,

24 јер некакав златар, по имену Димитрије, који грађаше Дијани сребрне црквице и даваше мајсторима не мали посао,

25 он скуп и ове и других оваквих ствари мајсторе, и рече: Људи! Ви знате да од овог посла ми имамо добитак за своје живљење;

26 и видите и чујете да не само у Ефесу него готово по свој Азији овај Павле одврати народ многи, говорећи: То нису богови што се рукама човечијим граде.

27 И не само што ће ова несрећа доћи на наш занат да не пролази, него се неће марити ни за цркву велике богиње Дијане, и пропашће величанство оне коју сва Азија и васиони свет поштује.

28 А кад они ово чуше, напунише се гнева, и викаху говорећи: Велика је Дијана Ефеска!

29 И сав се град напуни буне; и наваливши једнодушно на збориште ухватише Гаја и Аристарха из Македоније, другове Павлове.

30 А кад Павле хтеде да иде међу народ, не дадоше му ученици.

31 А неки и од азијских поглавара који му беху пријатељи, послаше к њему саветујући га да не излази на збориште.

32 Једни пак викаху једно а други друго; јер беше сабор смућен, и највише их не знаху зашто су се скупили.

³³ А једни од народа извукоше Александра, кад га Јевреји изведоше. А Александар махнувши руком хтеде да одговори народу.

³⁴ А кад га познаше да је Јеврејин, повикаше сви у глас, и викаху око два сата: Велика је Дијана Ефеска.

³⁵ А писар утишавши народ рече: Људи Ефесци! Ко је тај човек који не зна да град Ефес слави велику богињу Дијану и њен кип небески?

³⁶ Кад дакле то не може нико одрећи, ваља ви да будете мирни, и ништа нагло да не чините;

³⁷ јер доведосте ове људе који нити су цркву Дијанину покрали, нити хуле на вашу богињу.

³⁸ А Димитрије и мајстори који су с њим ако имају какву тужбу, имају судови, и имају намесници, нека туже један другог.

³⁹ Ако ли шта друго иштете, нека се извиди на правој скупштини.

⁴⁰ Јер се бојимо да не будемо тужени за данашњу буну; а ниједног узрока нема којим бисмо се могли оправдати за ову буну.

⁴¹ И ово рекавши распусти народ који се беше сабрао.

20

Павле путује у Македонију и Грчку, а затим опет у Малу Азију. Враћа у живот Евтиха. Павлов расанак са старешинама Цркве у Ефесу.

¹ А пошто се утиша буна, дозво Павле ученике, и утешивши их опрости се с њима, и изиђе да иде у Македонију.

² И прошавши оне земље, и световавши их многим речима, дође у Грчку.

³ Поживевши пак онамо три месеца стадоше му Јевреји радити о глави кад хтеде да се одвезе у Сирију, и намисли да се врати преко Македоније.

⁴ И пође с њим до Азије Сосипатар Пиров из Верије, и Аристарх и Секунд из Солуна, и Гај из Дерве и Тимотије, и Тихик и Трофим из Азије.

⁵ Ови отишавши напред чекаху нас у Троади.

⁶ А ми се одвезосмо после дана пресних хлебова из Филибе, и дођосмо к њима у Троаду за пет дана, и онде остасмо седам дана.

⁷ А у први дан недеље, кад се сабраше ученици да ломе хлеб, говораше им Павле, јер хтеде сутрадан да пође, и протеже беседу до поноћи.

⁸ И беху многе свеће горе у соби где се бејасмо сабрали.

⁹ А сеђаше на прозору једно момче, по имену Евтих, надвладано од тврдог сна, и кад Павле говораше много, наже се у сну и паде доле с трећег пода, и дигоше га мртва.

¹⁰ А Павле сишавши паде на њ, и загрливши га рече: Не буните се, јер је душа његова у њему.

¹¹ Онда изиђе горе, и преломивши хлеб окуси, и довољно говори до саме зоре, и тако отиде.

¹² А момче доведоше живо, и утешише се не мало.

¹³ А ми дошавши у лађу одвезосмо се у Ас, и оданде хтесмо да узмемо Павла; јер тако беше заповедио, хотећи сам да иде пешице.

¹⁴ А кад се саста с нама у Асу, узесмо га, и дођосмо у Митилину.

¹⁵ И оданде одвезавши се дођосмо сутрадан према Хију; а други дан одвезосмо се у сам, и ноћисмо у Тригилију; и сутрадан дођосмо у Милит.

16 Јер Павле намисли да прођемо мимо Ефес да се не би задржао у Азији; јер хићаше, ако буде могуће, да буде о Тројичину дне у Јерусалиму.

17 Али из Милита посла у Ефес и дозво старешине црквене.

18 И кад дођоше к њему, рече им:

Ви знате од првог дана кад дођох у Азију како с вама једнако бих

19 служећи Господу са сваком понизности и многим сузама и напастима које ми се догодише од Јевреја који ми рађаху о глави;

20 како ништа корисно не изоставих да вам не кажем и да вас научим пред народом и по кућама,

21 сведочећи и Јеврејима и Грцима покајање к Богу и веру у Господа нашег Исуса Христа.

22 И сад ево ја свезан Духом идем у Јерусалим не знајући шта ће ми се у њему догодити;

23 осим да Дух Свети по свим градовима сведочи, говорећи да ме окови и невоље чекају.

24 Али се низашта не бринем, нити марим за свој живот, него да свршим течење своје с радошћу и службу коју примих од Господа Исуса: да посведочим јеванђеље благодати Божје.

25 И ево сад знам да више нећете видети моје лице, ви сви по којима пролазих проповедајући царство Божје.

26 Зато вам сведочим у данашњи дан да сам ја чист од крви свију;

27 јер не изоставих да покажем вољу Божју.

28 Пазите дакле на себе и на све стадо у коме вас Дух Свети постави владикама да пасете цркву Господа и Бога коју стече крвљу својом;

²⁹ јер ја ово знам да ће по одласку мом ући међу вас тешки вуци који неће штедети стада;

³⁰ и између вас самих постаће људи који ће говорити изврнуту науку да одвраћају ученике за собом.

³¹ Зато гледајте и опомињите се да три године дан и ноћ не престајаш учећи са сузама сваког од вас.

³² И сад вас, браћо, предајем Богу и речи благодати Његове, који може назидати и дати вам наследство међу свима освећенима.

³³ Сребра, или злата, или руха ни у једног не заисках.

³⁴ Сами знате да потреби мојој и оних који су са мном били послужили ове руке моје.

³⁵ Све вам показах да се тако ваља трудити и помагати немоћнима, и опомињати се речи Господа Исуса коју Он рече: **Много је блаженије давати неголи узимати.**

³⁶ И ово рекавши клече на колена своја са свима њима и помоли се Богу.

³⁷ А свију стаде велики плач и загрливши Павла целиваху га,

³⁸ жалосни највише за реч коју рече да више неће видети лице његово; и отпратише га у лађу.

21

Павле из Милета путује у Јерусалим. У Храму ухваћен и одведен у римски окр.

¹ И кад би те се одвезосмо отргнувши се од њих, идући право дођосмо у Ко, и други дан у Род и оданде у Патару.

² И наставши лађу која полази у Финикију, уђосмо и одвезосмо се.

³ А кад нам се указа Кипар, остависмо га налево, и пловљасмо у Сирију, и стадосмо у Тиру; јер онде ваљаше да се истовари лађа.

⁴ И наставши ученике остависмо онде седам дана: они Павлу говораху Духом да не иде горе у Јерусалим.

⁵ А кад би те ми дане навршисмо, изишавши иђасмо, и праћаху нас сви са женама и децом до иза града, и клекнувши на брегу помолисмо се Богу.

⁶ И опростивши се један с другим уђосмо у лађу; а они се вратише својим кућама.

⁷ А ми почевши пловљење од Тира, дођосмо у Птолемаиду; и поздравивши се с браћом остависмо код њих један дан.

⁸ А сутрадан пошавши Павле и који бејасмо с њим дођосмо у Ћесарију; и ушавши у кућу Филипа јеванђелиста, који беше један од седам ђакона, остависмо у њега.

⁹ И овај имаше четири кћери девојке које прорицаху.

¹⁰ Стојећи ми пак онде много дана, дође одозго из Јудеје један пророк, по имену Агав;

¹¹ и дошавши к нама узе појас Павлов и свезавши своје руке и ноге рече: Тако вели Дух Свети: Човека ког је овај појас, овако ће га свезати у Јерусалиму Јевреји, и предаће га у руке незнабожаца.

¹² И кад чусмо ово, молисмо и ми и ондашњи да не иде горе у Јерусалим.

¹³ А Павле одговори и рече: Шта чините те плачете и цепате ми срце? Јер ја не само свезан бити хоћу, него и умрети у Јерусалиму готов сам за име Господа Исуса.

14 А кад га не могасмо одвратити, умукосмо рекавши: Воља Божја нека буде.

15 А после ових дана спремивши се изиђосмо у Јерусалим.

16 А дођоше с нама и неки ученици из Ћесарије водећи са собом неког Мнасона из Кипра, старог ученика, у ког бисмо ми стајали.

17 И кад дођосмо у Јерусалим, примише нас браћа љубазно.

18 А сутрадан отиде Павле с нама к Јакову, и дођоше све старешине.

19 И поздравивши се с њима казиваше све редом шта учини Бог у незнабошцима његовом службом.

20 А они чувши хваљаху Бога и рекоше му: Видиш ли, брате! Колико је хиљада Јевреја који вероваше, и сви теже на стари закон.

21 А дознали су за тебе да учиш отпадању од закона Мојсијевог све Јевреје који живе међу незнабошцима, казујући да им не треба обрезивати деце своје, нити држати обичаје отачке.

22 Шта ћемо дакле сад? Народ ће се сабрати јамачно; јер ће чути да си дошао.

23 Ово дакле учини шта ти кажемо: у нас имају четири човека који су се заветовали Богу;

24 ове узми и очисти се с њима, и потроши на њих нека острижу главе своје, и сви ће дознати да оно што су чули за тебе ништа није, него да и сам држиш закон и живиш по њему.

25 А за незнабошце који вероваше ми посласмо пресудивши да они такво ништа не држе осим да се чувају од прилога идолских, и од крви, и од удављеног, и од курварства.

26 Тада Павле узе оне људе, и сутрадан очистивши се с њима, уђе у цркву, и показа како извршује дане очишћења докле се не принесе жртва за сваког њих.

27 А кад хтеде да се наврши седам дана, видевши га у цркви они Јевреји што беху из Азије, побунише сав народ, и метнуше руке на њ.

28 Вичући: Помагајте, људи Израилъци! Ово је човек који против народа и закона и против овог места учи све свуда; па још и Грке уведе у цркву и опогани свето место ово.

29 Јер беху видели с њим у граду Трофима из Ефеса, ког мишљаху да је увео Павле у цркву.

30 И сав се град подиже, и навали народ са свију страна, и ухвативши Павла вуцијаху га напоље из цркве; и одмах се затворише врата.

31 А кад хтеше да га убију, дође глас горе к војводи од чете да се побуни сав Јерусалим.

32 А он одмах узевши војнике и капетане дотрча на њих. А они видевши војводу и војнике престаше бити Павла.

33 А војвода приступивши узе га, и заповеди да га метну у двоје вериге, и питаше ко је и шта је учинио.

34 А један викаше једно, а други друго по народу. А кад не може од буне ништа да разуме управо, заповеди да га одведу у логор.

35 А кад би на басамацима, мораше га војници носити силе ради народа.

36 Јер за њим приста мноштво народа који викаху: Погуби га.

37 А кад хтеде Павле да уђе у логор, рече војводи: Је ли ми слободно говорити шта теби?

А он рече: Зар умеш грчки?

³⁸ Ниси ли ти Мисирац који пре ових дана подбуну и изведе у пустињу четири хиљаде хајдука?

³⁹ А Павле рече: Ја сам човек Јеврејин из Тарса, грађанин познатог града у Киликији; него те молим допусти ми да говорим к народу.

⁴⁰ А кад му допусти, стаде Павле на басамацима и махну руком на народ; и кад поста велика тишина проговори јеврејским језиком говорећи:

22

Павле описује Јеврејима своје обраћење Христу.

¹ Људи, браћо и очеви! Чујте сад мој одговор к вама.

² А кад чуше да им јеврејским језиком проговори, још већа тишина поста. И рече:

³ Ја сам човек Јеврејин, који сам рођен у Тарсу киликијском, и одгајен у овом граду код ногу Гамалиилових, научен управо отачком закону, и бејах ревнитељ Божји као што сте ви сви данас.

⁴ Ја овај пут гоних до саме смрти, везујући и предајући у тамницу и људе и жене,

⁵ као што ми сведочи и поглавар свештенички и све старешине; од којих и посланице примих на браћу која живе у Дамаску; и иђах да доведем оне што беху онамо свезане у Јерусалим да се муче.

⁶ А кад иђах и приближих се к Дамаску, догоди ми се око подне да ме уједанпут обасја велика светлост с неба.

⁷ И падох на земљу, и чух глас, који ми говори: **Савле! Савле! Зашто ме гониш?**

⁸ А ја одговорих: Ко си Ти, Господе? А Он ми рече: **Ја сам Исус Назарећанин, ког ти гониш.**

⁹ А који беху са мношвом видеше светлост и уплашише се; али не чуше глас који ми говораше.

¹⁰ А ја рекох: Шта ћу чинити, Господе? А Господ ми рече: **Устани и иди у Дамаск, и тамо ће ти се казати за све шта ти је одређено да чиниш.**

¹¹ И кад обневидех од силне светлости оне, вођаху ме за руку они који беху са мношвом, и дођох у Дамаск.

¹² А неки Ананија, човек побожан по закону, посведочен од свију Јевреја који живе у Дамаску,

¹³ дошавши к мени стаде и рече ми: Савле брате! Прогледај. И ја у тај час погледах на њ.

¹⁴ А он ми рече: Бог отаца наших изабра те да познаш вољу Његову, и да видиш праведника, и да чујеш глас из уста Његових:

¹⁵ Да Му будеш сведок пред свим људима за ово што си видео и чуо.

¹⁶ И сад шта оклеваш? Устани и крсти се, и опери се од греха својих, призвавши име Господа Исуса.

¹⁷ А догоди се, кад се вратих у Јерусалим и мољах се у цркви Богу, да постадох изван себе,

¹⁸ и видех Га где ми говори: **Похитај те изаћи из Јерусалима, јер неће примити сведочанство твоје за мене.**

¹⁹ И ја рекох: Господе! Сами знаду да сам ја метао у тамнице и био по зборницама оне који Те верују.

²⁰ И кад се проливаше крв Стефана сведока Твог, и ја стајах и пристајах на смрт његову, и чувах хаљине оних који га убијају.

²¹ И рече ми: **Иди, јер ћу ја далеко да те пошаљем у незнабошце.**

²² А они га слушаху до ове речи, па подигосе глас свој говорећи: Узми са земље таквог; јер не треба да живи.

²³ А кад они викаху и збациваху хаљине и бацаху прах у небо,

²⁴ заповеди војвода да га одведу у логор, и рече да га бојем испитају да дозна за какву кривицу тако викаху на њ.

²⁵ И кад га притегоше узицама, рече Павле капетану, који стајаше онде: Зар ви можете бити човека Римљанина, и још без суда?

²⁶ А кад чу капетан, приступи к војводи и каза говорећи: Гледај шта ћеш чинити; јер је овај човек Римљанин.

²⁷ А војвода приступивши рече му: Кажи ми јеси ли ти Римљанин? А он рече: Да.

²⁸ А војвода одговори: Ја сам за велику цену име овог грађанства добио. А Павле рече: А ја сам се и родио с њиме.

²⁹ Онда одступише одмах од њега они што хтеше да га испитују; а војвода се уплаши кад разуме да је Римљанин и што га беше свезао.

³⁰ А сутрадан, желећи дознати истину зашто га туже Јевреји, пусти га из окова, и заповеди да дођу главари свештенички и сав сабор њихов; и сведавши Павла постави га пред њима.

23

Павле пред Синедрионом. Фарисеји и садудеји препиру се због њега. Говори му Господ. Павла одводе у Ћесарију и тако се не остварује завера против њега.

¹ А Павле погледавши на скупштину рече: Људи браћо! Ја са свом добром савести живех пред Богом до самог овог дана.

² А поглавар свештенички Ананија заповеди онима што стајаху код њега да га бију по устима.

³ Тада му рече Павле: Тебе ће Бог бити, зиде окречени! И ти седиш те ми судиш по закону, а преступајући закон заповедаш да ме бију.

⁴ А они што стајаху наоколо рекоше: Зар псујеш Божјег поглавара свештеничког?

⁵ А Павле рече: Не знадох, браћо, да је поглавар свештенички, јер стоји написано: Старешини народа свог да не говориш ружно.

⁶ А знајући Павле да је један део садукеја а други фарисеја повика на скупштини: Људи браћо! Ја сам фарисеј и син фарисејев: за наду и за васкрсење из мртвих доведен сам на суд.

⁷ А кад он ово рече, постаде распра међу садукејима и фарисејима, и подели се народ.

⁸ Јер садукеји говоре да нема васкрсења, ни анђела ни духа; а фарисеји признају обоје.

⁹ И постаде велика вика, и уставши књижевници од стране фарисејске препираху се међу собом говорећи: Никакво зло не налазимо на овом човеку; ако ли му говори дух или анђео, да се не супротимо Богу.

¹⁰ А кад поста распра велика, побојавши се војвода да Павла не раскину, заповеди да сиђу војници и да га отму између њих, и да га одведу у логор.

¹¹ А ону ноћ стаде Господ пред њега и рече: **Не бој се, Павле, јер као што си сведочио за мене у Јерусалиму, тако ти ваља и у Риму сведочити.**

¹² А кад би дан, учинише неки од Јевреја веће

и заклеше се говорећи да неће ни јести ни пити докле не убију Павла.

¹³ А беше их више од четрдесет који ову клетву учинише.

¹⁴ Ови приступивши ка главарима свештеничким и старешинама, рекоше: Клетвом заклесмо се да нећемо ништа окусити док не убијемо Павла;

¹⁵ сад дакле ви са сабором кажите војводи да га сутра сведе к вама, као да бисте хтели дознати боље за њега; а ми смо готови да га убијемо пре него се он приближи.

¹⁶ А син сестре Павлове чувши ову заседу дође и уђе у логор и каза Павлу.

¹⁷ А Павле дозавши једног од капетана рече: Ово момче одведи к војводи, јер има нешто да му каже.

¹⁸ А он га узе и доведе к војводи, и рече: Сужањ Павле дозва ме и замоли да ово момче доведем к теби које има нешто да ти говори.

¹⁹ А војвода узевши га за руку, и отишавши насамо, питаше га: Шта је што имаш да ми кажеш?

²⁰ А оно рече: Јевреји договорише се да те замоле да сутра сведеш Павла к њима на скупштину, као да би хтели боље испитати за њега;

²¹ али ти их немој послушати, јер га чекају од њих више од четрдесет људи који су се заклели да неће ни јести ни пити докле га не убију; и сад су готови, и чекају твоје обећање.

²² А војвода онда отпусти момче заповедивши му: Ником не казуј да си ми ово јавио.

²³ И дозавши двојицу од капетана рече: Приправите ми двеста војника да иду до

Ћесарије, и седамдесет коњика и двеста стрелаца, по трећем сату ноћи.

²⁴ И нека доведу коње да посаде Павла, и да га прате до Филикса судије.

²⁵ И написа посланицу у којој овако говораше:

²⁶ Од Клаудија Лисије честитом Филиксу поздравље.

²⁷ Човека овог ухватише Јевреји и хтеше да га убију; ја пак дођох с војницима и отех га дознавши да је Римљанин.

²⁸ И желећи дознати узрок за који га криве сведох га на њихову скупштину.

²⁹ Тада нађох да га криве за питања закона њиховог, а да нема никакве кривице која заслужује смрт или окове.

³⁰ И дознавши ја уговор јеврејски о глави овог човека одмах га послах к теби заповедивши и супарницима његовим да пред тобом кажу шта имају на њ. Здрав буди!

³¹ А војници онда, као што им се заповеди, узеше Павла и одведоше га ноћу у Антипатриду.

³² А сутрадан оставивши коњике да иду с њим, вратише се у логор.

³³ А они дошавши у Ћесарију, предаше посланицу судији и изведоше Павла преда њ.

³⁴ А судија прочитавши посланицу запита одакле је; и дознавши да је из Киликије

³⁵ рече: Испитаћу те кад супарници твоји дођу. И заповеди да га чувају у двору Иродовом.

24

Павле пред судијом Филиксом.

¹ А после пет дана сиђе поглавар свештенички Ананија са старешинама и с ритором неким Тертулом, који изиђоше пред судију против Павла.

² А кад њега дозваше, поче Тертул тужити га говорећи:

Што живимо под тобом у великом миру, и правике које се овом народу чине твојим промишљањем,

³ у сваком догађају и свуда, честити Филиксе! Примамо са сваком захвалношћу.

⁴ Али да ти много не досађујем, молим те да нас укратко послушаш са својом кротошћу.

⁵ Јер нађосмо овог човека да је куга, и подиже буну против свију Јевреја по васионом свету, и да је коловођа јереси назаретској;

⁶ који се усуди и цркву поганити; кога ми и ухватисмо, и хтесмо да му судимо по закону свом.

⁷ Али дође Лисија војвода, и оте га из наших руку на велику силу, и посла к теби,

⁸ заповедивши и нама, који га тужимо, да идемо к теби; а од њега можеш сам испитавши дознати за све ово за шта га ми тужимо.

⁹ А и Јевреји се сложише говорећи да је ово тако.

¹⁰ А Павле одговори кад му намаже судија да говори:

Знајући од много година да си ти праведни судија овом народу, слободно одговарам за себе:

¹¹ Ти можеш дознати да нема више од дванаест дана како ја изиђох у Јерусалим да се помолим Богу,

¹² и нити ме у цркви нађоше да коме говорим, или буну да чиним у народу, ни по зборницама, ни у граду,

¹³ нити они могу посведочити шта теби сад на мене говоре.

¹⁴ Ово ти пак признајем да у путу, који ови називају јерес, тако служим Богу отачком, верујући све што је написано у закону и у пророцима,

¹⁵ и имајући надање на Бога да ће бити васкрсење мртвима, и праведницима и грешницима, које и сами ови чекају.

¹⁶ А за ово се и ја трудим да имам чисту савест свагда и пред Богом и пред људима.

¹⁷ И после много година дођох и донесох милостињу народу свом и приносе.

¹⁸ У томе ме нађоше очишћеног у цркви, ни с народом, ни с виком.

¹⁹ А имају и Јевреји неки из Азије којима је требало да дођу преда те, и да се туже ако имају шта на ме.

²⁰ Или ови сами нека кажу, ако су нашли на мени какву кривицу, кад сам стајао на скупштини,

²¹ осим једног овог гласа којим повиках стојећи међу њима: За васкрсење мртвих доведосте ме данас на суд.

²² А кад Филикс чу ово, одгоди им знајући врло добро за овај пут и рече: Кад дође Лисија војвода, извидећу вашу ствар.

²³ А капетану заповеди да се чува Павле, и да му се олакша, и ниједном од његових да се не забрањује послуживати га или долазити к њему.

²⁴ А после неколико дана дође Филикс са Друсилом женом својом, која беше Јеврејка, и дозвола Павла да чује од њега веру у Христа Исуса.

²⁵ А кад Павле говораше о правди и чистоти и о суду који ће бити, уплаши се Филикс и одговори: Иди засад; а кад узимам кад, дозвољу те.

²⁶ А уз то се и надаше да ће му Павле дати новаца да би га пустио; зато га и често дозиваше

и разговараше се с њим.

²⁷ А кад се навршише две године, измени Филикса Поркије Фист. А Филикс, хотећи Јеврејима учинити на вољу, остави Павла у сужањству.

25

Павле пред судијом Фистом позива се на ћесара. Представљен цару Агрипи.

¹ А Фист онда примивши власт после три дана изиђе из Ћесарије у Јерусалим.

² Онда главари свештенички и старешине јеврејске тужише му се на Павла, и мољаху га,

³ иштући милости против њега, да га пошаље у Јерусалим; и наређиваху заседу да га убију на путу.

⁴ А Фист одговори да се Павле чува у Ћесарији, а и он ће сам скоро онамо да иде:

⁵ Који дакле могу од вас, рече, нека иду са мном, и ако има каква кривица на том човеку нека га туже.

⁶ А пошто би у њих не више од десет дана, сиђе у Ћесарију, и сутрадан седавши на судијску столицу заповеди да доведу Павла.

⁷ А кад га доведоше, стадоше унаоколо Јевреји који беху дошли из Јерусалима, и многе тешке кривице изношаху на Павла, којих не могаху посведочити,

⁸ кад се он одговараше: Нити закону јеврејском, ни цркви, ни ћесару шта сагреших.

⁹ Али Фист, хотећи Јеврејима учинити на вољу, одговори Павлу и рече: Хоћеш да идеш горе у Јерусалим и онде да ти судим за то?

10 А Павле рече: Ја стојим на суду ћесаревом, овде треба да ми се суди: Јеврејима ништа нисам скривио, као што и ти најбоље знаш.

11 Ако ли сам скривио, или учинио шта што заслужује смрт, не марим умрети; ако ли пак ништа нема на мени шта ови на мене потворају, нико ме не може њима предати. Ћесару идем.

12 Тада Фист, поговоривши са саветницима, одговори: Ћесару рече да хоћеш: ћесару ћеш поћи.

13 А пошто прође неколико дана, Агрипа цар и Верникија сиђоше у Ћесарију да походе Фиста.

14 И будући да онде много дана осташе, каза Фист цару за Павла говорећи: Човека једног оставио је Филикс у тамници,

15 за ког, кад ја бијах у Јерусалиму, изиђоше преда ме главари свештенички и старешине јеврејске молећи да га осудим.

16 Ја им одговорих да није обичај у Римљана да се пре поклони какав човек на смрт док се оптужени не суочи с онима који га туже, и не прими место да одговара за своју кривицу.

17 А кад се они овде састаше, никаквог одлагања не учиних, и сутрадан седавши на судијску столицу заповедих да доведу човека.

18 А око њега ставши супарници ни једне кривице које ја мишљах не изнесоше.

19 Него имаху против њега некаква питања о свом сујеверју, и о некаквом Исусу, који је умро па Павле говораше да је жив.

20 А ја не знајући у овом послу шта ћу чинити, рекох би ли хтео ићи у Јерусалим и онамо да му се суди за ово.

²¹ А кад Павле рече да га чувамо до суда Августовог, заповедих да га чувају докле га пошаљем к ћесару.

²² А Агрипа рече Фисту: и ја бих рад чути тог човека. А он рече: Сутра ћеш га чути.

²³ Сутрадан пак, кад Агрипа и Верникија дођоше с великим поносом, и уђоше у судницу с војводама и са старешинама оног града, и кад заповеди Фист, доведоше Павла.

²⁴ И рече Фист: Агрипа царе! И сви који сте с нама! Видите овог за ког ми све мноштво Јевреја досађиваше и у Јерусалиму и овде, вичући да не ваља да он више живи.

²⁵ А ја дознавши да он ништа није учинио што заслужије смрт, а и он сам рече да ће да иде к светлом ћесару, намислих да га пошаљем,

²⁶ за ког немам шта управо писати господару. Зато га и доведох пред вас, а особито преда те, Агрипа царе, да бих, пошто буде испитивање, имао шта писати.

²⁷ Јер ми се чини лудо сужња послати, а кривице његове не јавити.

26

Павле се брани пред Фистом и царем Агрипом. Обојица увиђају да Павле није крив.

¹ А Агрипа рече Павлу: Допушта ти се да говориш сам за се. Онда Павле пруживши руку одговараше:

² За срећу своју држим, царе Агрипа, што се данас пред тобом одговарам за све што ме потворају Јевреји,

³ а највише што знам да ти познајеш све јеврејске обичаје и препирања. Зато те молим да ме послушаш милостиво.

⁴ Моје дакле живљење од младости, које је испрва било међу народом мојим у Јерусалиму, знаду сви Јевреји.

⁵ Како ме знаду испрва, ако хоће посведочити, да по познатој јереси наше вере живех фарисејски.

⁶ И сад стојим пред судом за надање обећања које Бог обрече очевима нашим,

⁷ коме се сви дванаест колена наших једнако дан и ноћ служећи надају да ће доћи. За ово надање оптужен сам, царе Агрипа, од Јевреја.

⁸ Шта? Зар ви мислите да се не може веровати да Бог мртве подиже?

⁹ Тако и ја мишљах да ми ваља многа зла чинити против имена Исуса Назарећанина,

¹⁰ као што и учиних у Јерусалиму; и многе од светих ја затварах у тамнице, примивши власт од главара свештеничких; и кад их убијаху, пристајах на суд.

¹¹ И по свим зборницама мучећи их често, нагоњах да хуле на Исуса; и одвише мрзећи на њих гоњах их тја и до туђих градова.

¹² За које идући у Дамаск с влашћу и заповешћу од главара свештеничких,

¹³ у подне, царе, видех на путу с неба светлост већу од сијања сунчаног, која обасја мене и оне што иђаху са мном.

¹⁴ А кад ми сви падосмо на земљу, чух глас где говори мени и казује јеврејским језиком: **Савле! Савле! Зашто ме гониш? Тешко ти је противу бодила праћати се.**

¹⁵ А ја рекох: Ко си Ти, Господе? А Он рече: **Ја сам Исус, ког ти гониш;**

16 него устани и стани на ноге своје; јер ти се зато јавих да те учиним слугом и сведоком овоме што си видео и што ћу ти показати,

17 избављајући те од народа јеврејског и од незнабожаца, којима ћу те послати,

18 да им отвориш очи да се обрате од таме к виделу и од власти сотонине к Богу, да приме опроштење греха и достојање међу освећенима вером мојом.

19 Зато, царе Агрипа! Не бих непокоран небеској утвари;

20 него најпре онима који су у Дамаску и у Јерусалиму, потом и по свој земљи јеврејској, и незнабошцима проповедах да се покају, и да се обрате к Богу чинећи дела достојна покајања.

21 Зато ме Јевреји ухватише у цркви и хтеше да ме раскину.

22 Али добивши помоћ Божју стојим до самог овог дана, и сведочим и малом и великом, не казујући ништа осим што пророци казаше да ће бити, и Мојсије:

23 Да ће Христос пострадали, и да ће бити први из васкрсења мртвих и проповедати видело народу јеврејском и незнабошцима.

24 А кад он ово одговараше, рече Фист великим гласом: Зар лудујеш, Павле? Многе те књиге изводе из памети.

25 А он рече: Не лудујем, честити Фисте, него речи истине и разума казујем.

26 Јер за ово зна цар, коме и говорим слободно; јер не верујем да му је шта од овог непознато; јер ово није било у углу.

27 Верујеш ли, царе Агрипа, пророцима? Знам да верујеш.

28 А Агрипа рече Павлу: Још мало па ћеш ме наговорити да будем хришћанин.

29 А Павле рече: Молио бих Бога и за мало и за много да би не само ти него и сви који ме слушају данас били такви као и ја што сам, осим окова ових.

30 И кад он ово рече, уста цар и судија и Верникија, и који сеђаху с њима,

31 и отишавши разговараху се међу собом говорећи: Овај човек није учинио ништа што заслужује смрт или окове.

32 А Агрипа рече Фисту: Овај човек могаше бити пуштен да не рече да хоће к ћесару. И тако судија намисли да га пошаље к ћесару.

27

Павла као сужња спроводе у Рим. Бродолом и спасење. Долазак на Мелит.

1 И као што би одређено да идемо у Талијанску, предаше и Павла и друге неке сужње капетану, по имену Јулију, од ћесареве чете.

2 А кад уђосмо у лађу адрамитску да пловимо у азијска места, отискосмо се; и с нама беше Аристарх Македонац из Солуна.

3 И други дан дођосмо у Сидон. И Јулије држаше Павла лепо, и допусти му да одлази к својим пријатељима и да га послужују.

4 И оданде одвезавши се допловисмо у Кипар, јер ветрови беху противни.

5 И препловивши пучину киликијску и памфилијску дођосмо у Миру ликијску.

6 И онде нашавши капетан лађу александријску која плови у Талијанску, метну нас у њу.

⁷ И пловивши много дана споро, и једва дошавши према Книду, јер нам ветар не даваше, допловисмо под Крит код Салмоне.

⁸ И једва се возећи поред краја, дођосмо на једно место које се зове Добра Пристаништа, код ког близу беше град Ласеја.

⁹ А пошто прође много времена, и већ пловљење не беше без страха, јер и пост већ беше прошао, саветоваше Павле

¹⁰ говорећи им: Људи! Видим да ће пловљење бити с муком и великом штетом не само товара и лађе него и душа наших.

¹¹ Али капетан послуша већма крманоша и господара од лађе неголи Павлове речи.

¹² А не будући пристаниште згодно за зимовник, саветоваху многи да се одвезу оданде, не би ли како могли доћи до Финика, и онде да зимују у пристаништу критском, које гледа к југу и к западу.

¹³ И кад дуну југ, мишљаху да им се воља испуни, и подигнувши једра пловљаху покрај Крита.

¹⁴ Али не задуго потом дуну, насупрот њему, буран ветар који се зове Евроклидон.

¹⁵ А кад се лађа оте, и не могаше се ветру противити, предадосмо је валовима и ношаху нас.

¹⁶ А кад прођосмо мимо једно острво које се зове Клауда, једва могосмо удржати чамац,

¹⁷ који извукавши, свакојако помагаху, те га привезасмо одозго за лађу; а бојећи се да не удари на пруд, спустисмо једра, и тако се плављасмо.

¹⁸ А кад нам веома досађиваше бура сутрадан избациваху товаре.

19 И у трећи дан својим рукама избацисмо алат лађарски.

20 А кад се ни сунце ни звезде за много дана не показаше, и бура не мала навалила, беше пропала сва нада да ћемо се избавити.

21 И кад се задуго није јело, онда Павле ставши преда њих рече: Требаше дакле, о људи! Послушати мене, и не отискивати се од Крита, и не имати ове муке и штете.

22 И ево сад вас молим да будете добре воље: јер ниједна душа од вас неће пропасти осим лађе;

23 јер у ову ноћ стаде преда ме анђео Бога ког сам ја и коме служим,

24 говорећи: Не бој се, Павле! Ваља ти доћи пред ћесара; и ево ти дарова Бог све који се возе с тобом.

25 Зато не бојте се, људи; јер верујем Богу да ће тако бити као што ми би речено.

26 Али ваља нам доћи на једно острво.

27 А кад би четрнаеста ноћ, и ми се у поноћи плављасмо по адријанској пучини, помислише лађари да се приближују к некаквој земљи.

28 И измеривши дубину нађоше двадесетхвати; и прошавши мало опет измерише, и нађоше петнаестхвати.

29 Онда бојећи се да како не ударе на прудовита места бацише са стражњег краја лађе четири ленгера, па се мољасмо Богу да сване.

30 А кад лађари гледаху да побегну из лађе, и спустише чамац у море изговарајући се као да хоће с предњег краја да спусте ленгере,

31 рече Павле капетану и војницима: Ако ови не остану у лађи, ви не можете живи остати.

32 Тада војници одрезаше ужа на чамцу и пустише га те паде.

³³ А кад хтеде да сване, мољаше Павле све да једу, говорећи: Четрнаести је дан данас како чекате и не једући живите ништа не окусивши.

³⁴ Зато вас молим да једете: јер је то за ваше здравље. А ни једном од вас длака с главе неће отпасти.

³⁵ И рекавши ово узе хлеб, и даде хвалу Богу пред свима, и преломивши стаде јести.

³⁶ Онда се сви развеселивши и они једоше.

³⁷ А у лађи беше нас душа свега двеста и седамдесет и шест.

³⁸ И наситивши се јела, олакшаше лађу избацивши пшеницу у море.

³⁹ А кад би дан не познаваху земље; него угледаше некакав залив с песком, на који се договорише ако буде могуће, да извуку лађу.

⁴⁰ И подигнувши ленгере вожаху се по мору, и одрешивши ужа на крмама, и раширивши мало једру према ветрићу који дуваше, вожасмо се крају.

⁴¹ А кад дођосмо као на један језик, где се море као раздељује, насади се лађа; и предњи крај, који се насади, оста тврд да се не може помакнути, а крма се разбијаше од силе валова.

⁴² А војници се договорише да побију сужње, да који не исплива и не утече.

⁴³ Али капетан желећи сачувати Павла забрани њихов договор, и заповеди онима који знаху пливати да искоче најпре, и да изиђу на земљу;

⁴⁴ а остали једни на даскама а једни на чему од лађе. И тако изиђоше сви живи на земљу.

Пријатељски пријем на Мелиту (сада Малта). Павлово чудо, долазак у Рим и проповед.

¹ И кад изиђоше срећно из лађе, тада разумеше да се острво зове Мелит.

² А дивљаци чињаху нам не малу љубав, јер наложише огањ и примише нас све због дажда који иђаше, и због зиме.

³ А Павле зграбивши гомилу грања наложи на огањ, и изишавши змија од врућине скочи му на руку.

⁴ И кад видеше дивљаци змију где виси о руци његовој, говораху један другом: Јамачно је овај човек крвник, ког избављеног од мора суд Божји не остави да живи.

⁵ А он отресавши змију у огањ не би му ништа зло.

⁶ А они чекаху да он отече или уједанпут да падне мртав. А кад задуго чекаше, и видеше да му ништа зло не би, променише се, и говораху да је он бог.

⁷ А наоколо око оног места беху села поглавара од острва по имену Поплија, који нас прими и угости љубазно три дана.

⁸ А догоди се да отац Поплијев лежаше од грознице и од срдоболје, коме ушавши Павле помоли се Богу и метну руке своје на њ и исцели га.

⁹ А кад то би, долажаху и други који беху болесни на острву оном, и исцељиваху се.

¹⁰ И поштоваху нас великим частима; и кад пођосмо, спремише нам што је од потребе.

¹¹ А после три месеца одвезосмо се на лађи александријској, која је била презимила на острву, и беху на њој написани Диоскури.

¹² И допловивши у Сиракузу остасмо онде три дана.

¹³ А оданде отпловивши дођосмо у Ригију; и после једног дана кад дуну југ, дођосмо други дан у Поттиоле.

¹⁴ Онде нађемо браћу, и они нас замоле те останемо код њих седам дана; и тако пођосмо у Рим.

¹⁵ И оданде чувши браћа за нас изиђоше нам на сусрет све до Апијева пазара и три крчме. И кад их виде Павле, даде хвалу Богу, и ослободи се.

¹⁶ А кад дођосмо у Рим, капетан предаде сужње војводи. Али се Павлу допусти да живи где хоће с војником који га чуваше.

¹⁷ А после три дана Павле сазва старешине јеврејске. И кад се они скупише, говораше им: Људи браћо! Ја ништа не учиних противно народу или обичајима отачким; и Јерусалимљани предаше ме као сужња у руке Римљанима,

¹⁸ који извидевши за мене хтеше да ме пусте, јер се не нађе на мени ниједна смртна кривица.

¹⁹ Али кад Јудејци говораху насупрот, натера ме невоља да се иштем пред ћесара, не као да бих свој народ имао шта тужити.

²⁰ Тога ради узрока замолих вас да се видимо и да се разговоримо; јер наде ради Израилљеве окован сам у ово гвожђе.

²¹ А они му рекоше: Ми нити примисмо писма за те из Јудеје; нити дође ко од браће да јави или да говори шта зло за тебе.

²² Него молимо да чујемо од тебе шта мислиш; јер нам је познато за ову јерес да јој се свуда насупрот говори.

23 И одредивши му дан дођоше к њему у гостионицу многи; којима казиваше сведочећи царство Божје и уверавајући их за Исуса из закона Мојсијевог и из пророка од јутра до самог мрака.

24 И једни вероваху ономе што говораше а једни не вероваху.

25 А будући несложни међу собом, одлажаху кад рече Павле једну реч: Добро каза Дух Свети преко пророка Исаије очевима нашим

26 Говорећи:

Иди к народу овоме и кажи:

Ушима ћете чути и нећете разумети;

и очима ћете гледати и нећете видети.

27 Јер одрвени срце овог народа,

и ушима тешко чују,

и очима својим зажмурише

да како не виде очима,

и ушима не чују,

и да се не обрате да их исцелим.

28 Да вам је дакле на знање да се незнабошцима посла спасење Божје, они ће и чути.

29 И кад он ово рече, отидоше Јевреји препирући се међу собом.

30 А Павле остаде пуне две године о свом трошку, и дочекиваше све који му долажаху,

31 проповедајући царство Божје, и учећи о Господу нашем Исусу Христу слободно, и нико му не брањаше.

**Свето писмо или Библија Превод
Даничић-Караџић
The Holy Bible in Serbian, Daničić-Karadžić
translation, Cyrillic Alphabet**

Public Domain

Language: српски (Serbian)

Овај превод Библије је у јавном власништву (није заштићен ауторским правима).

2025-12-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 31 Dec 2025 from source files
dated 31 Dec 2025

0a850a1f-1f62-5a53-8998-5f6da46dcea8